

2 MOSEBOG

¹ Dette er Navnene på Israels Sønner, der sammen med Jakob kom til Ægypten med deres Familier: ² Ruben, Simeon, Levi og Juda, ³ Issakar, Zebulon og Benjamin, ⁴ Dan og Naftali, Gad og Aser. ⁵ Jakobs Efterkommere udgjorde i alt halvfjerdsindstyve, men Josef var i Ægypten. ⁶ Imidlertid døde Josef og alle hans Brødre og hele dette Slægtled. ⁷ Men Israelitterne var frugtbare og formerede sig, og de blev mange og overmåde talrige, så at Landet blev fuldt af dem. ⁸ Da kom der en ny Konge over Ægypten, som ikke vidste noget om Josef; ⁹ og han sagde til sit Folk: "Se, Israels Folk bliver talrigere og stærkere end vi. ¹⁰ Velan, lad os gå klogt til Værks imod dem, for at de ikke skal blive for mange; ellers kan det hænde, når vi kommer i Krig, at de går over til vore Modstandere og kæmper mod os og til sidst forlader Landet!" ¹¹ Så satte man Fogeder over dem til at plage dem med Trællearbejde, og de måtte bygge Forrådsbyer for Farao: Pitom og Ra'amses. ¹² Men jo mere man plagede dem, des flere blev de, og des mere bredte de sig, så Ægypterne fik Rædsel for Israelitterne. ¹³ Og Ægypterne tvang Israelitterne til Trællearbejde ¹⁴ og gjorde dem Livet bittert ved hårdt Arbejde med Ler og Tegl og alle Hånde Markarbejde, ved alt det Arbejde, de tvang dem

til at udføre for sig. ¹⁵ Ægypterkongen sagde da til Hebræerkvindernes Jordemødre, af hvilke den ene hed Sjifra, den anden Pua: ¹⁶ "Når I forløser Hebræerkvinderne, skal I se godt efter ved Fødselen, og er det et Drengbarn, tag så Livet af det, men er det et Pigebarn, lad det så leve!" ¹⁷ Men Jordemødrene frygtede Gud og gjorde ikke, som Ægypterkongen havde befalet dem, men lod Drengbørnene leve. ¹⁸ Da lod Ægypterkongen Jordemødrene kalde og sagde til dem: "Hvorfor har I båret eder således ad og ladet Drengbørnene leve?" ¹⁹ Men Jordemødrene svarede Farao: "Hebræerkvinderne er ikke som de Ægyptiske Kvinder, de har let ved at føde; inden Jordemoderen kommer til dem, har de allerede født!" ²⁰ Og Gud gjorde vel imod Jordemødrene, og Folket blev stort og såre talrigt; ²¹ og Gud gav Jordemødrene Afkom, fordi de frygtede ham. ²² Da udstedte Farao den Befaling til hele sit Folk: "Alle Drengbørn, der fødes, skal I kaste i Nilen, men Pigebørnene skal I lade leve!"

2

¹ Og en Mand af Levis Hus gik hen og tog en Levi Datter til Ægte, ² og Kvinden blev frugtssomelig og fødte en Søn. Da hun så, at det var en dejlig Dreng, skjulte hun ham i tre Måneder; ³ og da hun ikke længer kunde holde ham skjult, tog hun en Kiste af Papyrusrør, tættede den med Jordbeg og Tjære, lagde drengen i den og satte den hen mellem Sivene ved Nilens Bred. ⁴ Og

hans Søster stillede sig noget derfra for at se, hvad der vilde ske med ham. ⁵ Da kom Faraos Datter ned til Nilen for at bade, og imedens gik hendes Jomfruer ved Flodens Bred. Så fik hun Øje på Kisten mellem Sivene og sendte sin Pige hen for at hente den. ⁶ Og da hun åbnede den, så hun Barnet, og se, det var et Drengbarn, der græd. Da ynkedes hun over det og sagde: "Det må være et af Hebræernes Drengbørn!" ⁷ Hans Søster sagde nu til Faraos Datter: "Skal jeg gå hen og hente dig en Amme blandt Hebræerkvinderne til at amme Barnet for dig?" ⁸ Faraos Datter svarede hende: "Ja, gør det!" Så gik Pigen hen og hentede Barnets Moder. ⁹ Og Faraos Datter sagde til hende: "Tag dette Barn med dig og am ham for mig, jeg skal nok give dig din Løn derfor!" Og Kvinden tog Barnet og ammede ham. ¹⁰ Men da Drengen var blevet stor, bragte hun ham til Faraos Datter, og denne antog ham som sin Søn og gav ham Navnet Moses; "thi," sagde hun, "jeg har trukket ham op* af Vandet." { [*på hebr. Ordspil med Navnet Moses.] } ¹¹ På den Tid gik Moses, som imidlertid var blevet voksen, ud til sine Landsmænd og så på deres Trællearbejde. Og han så en Ægypter slå en Hebræer, en af hans Landsmænd, ihjel. ¹² Da så han sig om til alle Sider, og efter at have forvisset sig om, at der ingen var i Nærheden, slog han Ægypteren ihjel og gravede ham ned i Sandet. ¹³ Da han den næste Dag igen gik derud, så han to Hebræere i Slagsmål med hinanden. Da sagde han til ham, der havde

Uret: "Hvorfor slår du din Landsmand?" ¹⁴ Han svarede: "Hvem har sat dig til Herre og Dommer over os? Vil du måske slå mig ihjel, ligesom du slog Ægypteren ihjel?" Og Moses blev bange og tænkte: "Så er det dog blevet bekendt!" ¹⁵ Da Farao fik Nys derom, søgte han at komme Moses til Livs, men Moses flygtede for Farao og tyede til Midjans Land, og der satte han sig ved en Brønd. ¹⁶ Præsten i Midjan havde syv Døtre; de kom nu hen og øste Vand og fyldte Trugene for at vande deres Faders Småkvæg. ¹⁷ Da kom Hyrderne og vilde jage dem bort, men Moses stod op og hjalp dem og vandede deres Småkvæg. ¹⁸ Da de nu kom hjem til deres Fader Reuel, sagde han: "Hvorfor kommer I så tidligt hjem i Dag?" ¹⁹ De svarede: "Der var en Ægypter, som hjalp os over for Hyrderne, ja han øste også Vand for os og vandede Småkvæget." ²⁰ Da sagde han til sine Døtre: "Hvor er han da? Hvorfor har I ladet Manden blive derude? Byd ham ind, at han kan få noget at spise!" ²¹ Så bestemte Moses sig til at tage Ophold hos Manden, og han gav Moses sin Datter Zippora til Ægte, ²² og hun fødte en Søn, som han kaldte Gersom; "thi," sagde han, "jeg er blevet Gæst* i et fremmed Land." { [*på hebr. Ordspil med Navnet Gersom.] } ²³ Således gik der lang Tid hen, og imidlertid døde Ægypterkongen. Men Israelitterne stønnede og klagede under deres Trældom, og deres Skrig over Trældommen nåede op til Gud. ²⁴ Da hørte Gud deres Jamren, og Gud ihukom sin Pagt med Abraham, Isak

og Jakob, ²⁵ og Gud så til Israelitterne, og Gud kendtes ved dem.

3

¹ Moses vogtede nu Småkvæget for sin Svigerfader Jetro, Præsten i Midjan, og drev engang Småkvæget hen hinsides Ørkenen og kom til Guds Bjerg Horeb. ² Da åbenbarede HERRENS Engel sig for ham i en Ildslue, der slog ud af en Tornebusk, og da han så nærmere til, se, da stod Tornebusken i lys Lue, uden at den blev fortæret. ³ Da sagde Moses: "Lad mig gå hen og se på dette underfulde Skue, hvorfor Tornebusken ikke brænder op." ⁴ Men da HERREN så, at han gik hen for at se derpå, råbte Gud til ham fra Tornebusken: "Moses, Moses!" Og han svarede: "Se, her er jeg!" ⁵ Da sagde han: "Kom ikke nærmere! Drag dine Sko af dine Fødder, thi det Sted, du står på, er hellig Jord!" ⁶ Og han sagde: "Jeg er din Faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud." Da skjulte Moses sit Ansigt, thi han frygtede for at skue Gud. ⁷ Derpå sagde HERREN: "Jeg har set mit Folks Elendighed i Ægypten, og jeg har hørt deres Klageskrig over deres Undertrykkere, ja, jeg kender deres Lidelser; ⁸ og jeg er steget ned for at udfri dem af Ægyptens Hånd og føre dem bort fra dette Land til et godt og vidtstrakt Land, til et Land, der flyder med Mælk og Honning, til Kana'anæernes, Hetitternes, Amoritternes, Perizzitternes, Hivvitternes og Jebusitternes Egn. ⁹ Se, nu er Israelitternes Klageskrig nået til mig,

og jeg har også set den Trængsel, Ægypterne har bragt over dem. ¹⁰ Derfor vil jeg nu sende dig til Farao, og du skal føre mit Folk, Israelitterne, ud af Ægypten!” ¹¹ Men Moses sagde til Gud: “Hvem er jeg, at jeg skulde kunne gå til Farao og føre Israelitterne ud af Ægypten?” ¹² Han svarede: “Jo, jeg vil være med dig! Og dette skal være dig Tegnet på, at det er mig, der har sendt dig: Når du har ført Folket ud af Ægypten, skal I dyrke Gud på dette Bjerg!” ¹³ Men Moses sagde til Gud: “Når jeg kommer til Israelitterne og siger dem, at deres Fædres Gud har sendt mig til dem, hvad skal jeg så svare dem, hvis de spørger om hans Navn?” ¹⁴ Gud svarede Moses: “Jeg er den, jeg er!” Og han sagde: “Således skal du sige til Israelitterne: JEG ER* har sendt mig til eder!” { [*Tydnig af Navnet Jahve (se Ordforklaringen under Herren.)] } ¹⁵ Og Gud sagde fremdeles til Moses: “Således skal du sige til Israelitterne: HERREN, eders Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, har sendt mig til eder; dette er mit Navn til evig Tid, og således skal jeg kaldes fra Slægt til Slægt. ¹⁶ Gå nu hen og kald Israels Ældste sammen og sig til dem: HERREN, eders Fædres Gud, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, har åbenbaret sig for mig og sagt: Jeg har givet Agt på eder og på, hvad man har gjort imod eder i Ægypten, ¹⁷ og jeg har sat mig for at føre eder ud af Ægyptens Elendighed til Kana'anæernes, Hetitternes, Amoritternes, Perizzitternes, Hivvitternes og Jebusitternes Land, til et Land, der flyder med Mælk og Honning!

18 De vil høre på dig, og du skal sammen med Israels Ældste gå til Ægypterkongen, og I skal sige til ham: HERREN, Hebræernes Gud, har mødt os, tillad os derfor at drage tre Dagsrejser ud i Ørkenen og ofre til HERREN vor Gud! ¹⁹ Jeg ved vel, at Ægypterkongen ikke vil tillade eder at drage bort uden med Magt; ²⁰ men jeg skal udrække min Hånd og ramme Ægypten med alle mine Undergerninger, som jeg vil gøre der; så skal han give eder Lov til at drage af Sted. ²¹ Og jeg vil stemme Ægypterne gunstigt mod dette Folk, så at I, når I drager bort, ikke skal drage bort med tomme Hænder. ²² Enhver Kvinde skal bede sin Naboerske og de Kvinder, som er til Huse hos hende, om Sølv og Guldsmykker og Klæder, og I skal give eders Sønner og Døtre det på. Således skal I tage Bytte fra Ægypterne.”

4

¹ Moses svarede; “Hvis de nu ikke tror mig og ikke hører mig, men siger, at HERREN ikke har åbenbaret sig for mig?” ² Da sagde HERREN til ham: “Hvad har du der i din Hånd?” Han svarede: “En Stav!” ³ Og han sagde: “Kast den til Jorden!” Da kastede han den til Jorden, og den blev til en Slange, og Moses flyede for den. ⁴ Og HERREN sagde til Moses: “Ræk Hånden ud og grib den i Halen!” Da rakte han sin Hånd ud, og den blev til en Stav i hans Hånd. ⁵ “For at de nemlig kan tro, at HERREN, deres Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, har åbenbaret sig for dig.” ⁶ Og HERREN sagde fremdeles til ham: “Stik din Hånd ind på

Brystet!” Da stak han sin Hånd ind på Brystet, og da han trak den ud, se, da var den hvid som Sne af Spedalskhed. ⁷ Derpå sagde han: “Stik atter Hånden ind på Brystet!” Så stak han atter Hånden ind på Brystet, og da han trak den ud, se, da var den igen som hans øvrige Legeme. ⁸ “Hvis de nu ikke tror dig og lader sig overbevise af det første Tegn, så vil de tro det sidste; ⁹ men hvis de end ikke tror på disse to Tegn og hører på dig, tag da Vand fra Nilen og hæld det ud på Jorden, så skal Vandet, som du tager fra Nilen, blive til Blod på Jorden.” ¹⁰ Men Moses sagde til HERREN: “Åk, Herre, jeg er ingen veltalende Mand, jeg var det ikke før og er det heller ikke nu, efter at du har talet til din Tjener, thi jeg har svært ved at udtrykke mig og tale for mig.” ¹¹ Da svarede HERREN ham: “Hvem har givet Mennesket Mund, og hvem gør stum eller døv, seende eller blind? Mon ikke jeg, HERREN? ¹² Gå derfor kun, jeg vil være med din Mund og lære dig, hvad du skal sige!” ¹³ Men han sagde: “Åk, Herre, send dog enhver anden end mig!” ¹⁴ Da blussede HERRENS Vrede op imod Moses, og han sagde: “Har du ikke din Broder Aron, Levitten? Han, ved jeg, kan tale for sig. Han er også allerede på Vej for at møde dig, og han vil glæde sig i sit Hjerte, når han ser dig; ¹⁵ du skal tale til ham og lægge ham Ordene i Munden, så vil jeg være med din og hans Mund og lære eder, hvad I skal gøre. ¹⁶ Han skal tale på dine Vegne til Folket; han skal være din Mund, og du skal være som Gud for ham. ¹⁷ Tag nu i din Hånd denne

Stav, som du skal gøre Tegnene med!" ¹⁸ Derefter vendte Moses tilbage til sin Svigerfader Jetro og sagde til ham: "Lad mig vende tilbage til mine Landsmænd i Ægypten og se, om de endnu er i Live!" Og Jetro svarede Moses: "Drag bort i Fred!" ¹⁹ Da sagde HERREN til Moses i Midjan: "Vend tilbage til Ægypten, thi alle de Mænd, der stod dig efter Livet, er døde." ²⁰ Så tog Moses sin Hustru og sin Søn og satte dem på sit Æsel og vendte tilbage til Ægypten; og Moses tog Guds Stav i Hånden. ²¹ Men HERREN sagde til Moses: "Når du vender tilbage til Ægypten, så mærk dig dette: Alle de Undergerninger, jeg giver dig Magt til at udføre, skal du gøre for Farao; men jeg vil forhærde hans Hjerter, så han ikke lader Folket rejse. ²² Og da skal du sige til Farao: Så siger HERREN: Israel er min førstefødte Søn; ²³ men da jeg sagde til dig: Lad min Søn rejse, for at han kan dyrke mig! da nægtede du at lade ham rejse. Se, jeg dræber din førstefødte Søn!" ²⁴ Men undervejs, i Natteherberget, kom HERREN imod ham og vilde dræbe ham. ²⁵ Da greb Zippora en skarp Sten og afskar sin Søns Forhud og berørte hans Blusel dermed, idet hun sagde: "Du er mig en Blodbrudgom!" ²⁶ Så lod han ham i Fred. Ved den Lejlighed brugte hun Ordet "Blodbrudgom" med Hentydning til Omskærelsen. ²⁷ Derpå sagde HERREN til Aron: "Gå Moses i Møde i Ørkenen!" Og han gik ud og traf ham ved Guds Bjerg og kyssede ham. ²⁸ Og Moses fortalte Aron om alt, hvad HERREN havde pålagt ham, og om alle de Tegn, han havde befalet ham at

gøre. ²⁹ Derefter gik Moses og Aron den og kaldte alle Israelitternes Ældste sammen; ³⁰ og Aron fortalte alt, hvad HERREN havde sagt til Moses, og denne gjorde Tegnene i Folkets Påsyn. ³¹ Da troede Folket, og da de hørte, at HERREN havde givet Agt på Israelitterne og set til deres Elendighed, bøjede de sig og tilbad.

5

¹ Derefter gik Moses og Aron hen og sagde til Farao: "Så siger HERREN, Israels Gud: Lad mit Folk rejse, for at de kan holde Højtid for mig i Ørkenen!" ² Men Farao sagde: "Hvem er HERREN, at jeg skulde adlyde ham og lade Israelitterne rejse? Jeg kender ikke noget til HERREN, og jeg vil heller ikke lade Israelitterne rejse!" ³ De svarede: "Hebræernes Gud har mødt os; tillad os nu at drage tre Dagsrejser ud i Ørkenen og ofre til HERREN, vor Gud, for at han ikke skal slå os med Pest eller Sværd!" ⁴ Men Ægypterkongen sagde til dem: "Hvorfor vil I, Moses og Aron, forstyrre Folket i dets Arbejde? Gå til eders Trællearbejde!" ⁵ Og Farao sagde: "Folket er så vist dovent nok; og nu vil I have dem fri fra deres Trællearbejde!" ⁶ Samme Dag udstedte Farao følgende Befaling til Fogederne over Folket og dets Opsynsmænd: ⁷ "I skal ikke mere som hidtil give Folket Halm til Teglarbejdet; de skal selv gå ud og sanke Halm; ⁸ men alligevel skal I pålægge dem at lave lige så mange Teglsten som hidtil, I må ikke eftergive dem noget; thi de er dovne, og derfor

er det, de råber op og siger: Lad os drage ud og ofre til vor Gud! ⁹ Strengt Arbejde skal de Mennesker have, for at de kan være optaget deraf og ikke af Løgnetale.” ¹⁰ Da gik Folkets Fogeder og Opsynsmænd ud og sagde til Folket: “Således siger Faraø: Jeg vil ikke mere give eder Halm; ¹¹ gå selv ud og sank eder Halm, hvor I kan finde det, men i eders Arbejde bliver der intet eftergivet!” ¹² Da spredte Folket sig over hele Ægypten for at samle Halmstrå. ¹³ Men Fogederne trængte på og sagde: “I skal Dag for Dag yde fuldt Arbejde, ligesom dengang I fik Halm!” ¹⁴ Og Israelitternes Opsynsmænd, som Faraøs Fogeder havde sat over dem, fik Prygl, og der blev sagt til dem: “Hvorfor stryger I ikke mere det fastsatte Antal Teglsten ligesom før?” ¹⁵ Da gik Israelitternes Opsynsmænd hen og råbte til Faraø: “Hvorfor handler du således med dine Trælle? ¹⁶ Dine Trælle får ingen Halm, og dog siger de til os: Lav Teglsten! Og dine Trælle får Prygl; du forsynder dig mod dit Folk.” ¹⁷ Men han svarede: “I er dovne, det er det, I er! Derfor siger I: Lad os rejse ud og ofre til HERREN! ¹⁸ Gå nu hen og tag fat på eders Arbejde; I får ingen Halm, men I skal levere det samme Antal Teglsten!” ¹⁹ Israelitternes Opsynsmænd følte sig ilde stedt ved at skulle sige: “Der må intet eftergives i, hvad I daglig skal skaffe af Teglsten!” ²⁰ Og da de ved deres Bortgang fra Faraø traf Moses og Aron, som stod og ventede på dem, ²¹ sagde de til dem: “HERREN se til eder og dømme eder, fordi I har vakt Afsky mod os hos

Farao og hans Tjenere og lagt dem et Sværd i Hånden til at dræbe os med!" ²² Da vendte Moses sig igen til HERREN og sagde: "Herre, hvorfor har du handlet ilde med dette Folk? Hvorfor har du udsendt mig?" ²³ Siden jeg har været hos Farao og talt i dit Navn, har han handlet ilde med dette Folk, og frelst dit Folk har du ikke!"

6

¹ Men HERREN svarede Moses: "Nu skal du få at se, hvad jeg vil gøre ved Farao! Med Magt skal han blive tvunget til at lade dem rejse, og med Magt skal han blive tvunget til at drive dem ud af sit Land!" ² Gud taledede til Moses og sagde til ham: "Jeg er HERREN! ³ For Abraham, Isak og Jakob åbenbarede jeg mig som Gud den Almægtige, men under mit Navn HERREN gav jeg mig ikke til Kende for dem. ⁴ Eftersom jeg har oprettet min Pagt med dem om at skænke dem Kana'ans Land, deres Udlændigheds Land, hvor de levede som fremmede, ⁵ har jeg nu hørt Israeliternes Klageråb over, at Ægypterne holder dem i Trældom, og jeg er kommet min Pagt i Hu. ⁶ Derfor skal du sige til Israelitterne: Jeg er HERREN, og jeg vil udfri eder fra det Trællearbejde, Ægypterne har pålagt eder, og frelse eder fra deres Trældom og udløse eder med udrakt Arm og med vældige Straffedomme; ⁷ og så vil jeg antage eder som mit Folk og være eders Gud, og I skal kende, at jeg er HERREN eders Gud, som udfrier eder fra Ægypternes Trællearbejde; ⁸ og jeg vil føre eder til det

Land, jeg har svoret at ville skænke Abraham, Isak og Jakob, og give eder det i Eje. Jeg er HERREN!" ⁹ Moses kundgjorde nu dette for Israelitterne; men de hørte ikke på Moses, dertil var deres Modløshed for stor og deres Trællearbejde for hårdt. ¹⁰ Da taledes HERREN til Moses og sagde: ¹¹ "Gå hen og sig til Farao, Ægyptens Konge, at han skal lade Israelitterne drage ud af, sit Land!" ¹² Men Moses sagde for HERRENS Åsyn: "Israelitterne har ikke hørt på mig, hvor skulde da Farao gøre det, tilmed da jeg er uomskåren på Læberne?" ¹³ Da taledes HERREN til Moses og Aron og sendte dem til Farao, Ægyptens Konge, for at føre Israelitterne ud af Ægypten. ¹⁴ Følgende var Overhovederne for deres Fædrenehuse: Rubens, Israels førstefødtes, Sønner var: Hanok, Pallu, Hezron og Harmi; det er Rubens Slægter. ¹⁵ Simeons. Sønner var Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Zohar og Kana'anærkvindens Søn Sjaul; det er Simeons Slægter. ¹⁶ Følgende er Navnene på Levis Sønner efter deres Nedstamning: Gerson, Kehat og Merari. Levis Levetid var 137 År. ¹⁷ Gersons Sønner var Libni og Sjimi efter deres Slægter. ¹⁸ Kehats Sønner var Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel. Kehats Levetid var 133 År. ¹⁹ Meraris Sønner var Mali og Musji. Det er Levis Slægter efter deres Nedstamning. ²⁰ Amram tog sin Faste Jokebed til Ægte; og hun fødte ham Aron og Moses. Amrams Levetid var 137 År. ²¹ Jizhars Sønner var Kora, Nefeg og Zikri. ²² Uzziels Sønner var Misjael, Elzafan og Sitri. ²³ Aron tog

Amminadabs Datter, Nahasjons Søster Elisjeba til Ægte; og hun fødte ham Nadab, Abihu, Eleazar og Itamar. ²⁴ Koras Sønner var Assir, Elkana og Abi'asaf; det er Koraitternes Slægter. ²⁵ Arons Søn Eleazar tog en at Putiels Døtre til Ægte; og hun fødte ham Pinehas. Det er Overhovederne for Levitternes Fædrenehuse efter deres Slægter. ²⁶ Det var Aron og Moses, som HERREN sagde til: "Før Israelitterne ud af Ægypten, Hærafdeling for Hærafdeling!" ²⁷ Det var dem, der talte til Farao, Ægyptens Konge, om at føre Israelitterne ud af Ægypten, Moses og Aron. ²⁸ Dengang HERREN taledede til Moses i Ægypten, ²⁹ taledede HERREN til Moses således: "Jeg er HERREN! Forkynd Farao, Ægyptens Konge, alt, hvad jeg siger dig!" ³⁰ Men Moses sagde for HERRENS Åsyn: "Se, jeg er uomskåren på Læberne, hvorledes skulde da Farao ville høre på mig?"

7

¹ Da sagde HERREN til Moses: "Se, jeg gør dig til Gud for Farao, men din Broder Aron skal være din Profet. ² Du skal sige til ham alt, hvad jeg pålægger dig, men din Broder Aron skal sige det til Farao, for at han skal lade Israelitterne rejse ud af sit Land. ³ Men jeg vil forhærde Faraos Hjerter og derefter gøre mange Tegn og Undere i Ægypten. ⁴ Farao skal ikke høre på eder, men jeg vil lægge min Hånd på Ægypten og føre mine Hærskarere, mit Folk Israelitterne, ud af Ægypten med vældige Straffedomme; ⁵ og

når jeg udrækker min Hånd mod Ægypten og fører Israelitterne ud derfra, skal Ægypterne kende, at jeg er HERREN.”⁶ Da gjorde Moses og Aron, som HERREN pålagde dem.⁷ Moses var firsindstyve og Aron tre og firsindstyve År gammel, da de talte til Farao.⁸ Og HERREN taledede til Moses og Aron og sagde:⁹ “Når Farao kræver et Under af eder, sig så til Aron: Tag din Stav og kast den ned foran Farao, så skal den blive til en Slange!”¹⁰ Da gik Moses og Aron til Farao og gjorde, som HERREN bød; og da Aron kastede sin Stav foran Farao og hans Tjenere, blev den til en Slange.¹¹ Men Farao lod som Modtræk Vismændene og Besværgerne kalde, og de, Ægyptens Koglere, gjorde også det samme ved Hjælp af deres hemmelige Kunster;¹² de kastede hver sin Stav, og Stavene blev til Slanger, men Arons Stav opslugte deres Stave.¹³ Men Faraos Hjerter blev forhærdet, og han hørte ikke på dem, således som HERREN havde sagt.¹⁴ HERREN sagde nu til Moses: “Faraos Hjerter er forstokket, han vægrer sig ved at lade Folket rejse.¹⁵ Gå derfor i Morgen tidlig til Farao, når han begiver sig ned til Vandet, og træd frem for ham ved Nilens Bred og tag Staven, der forvandlede til en Slange, i Hånden¹⁶ og sig til ham: HERREN, Hebræernes Gud, sendte mig til dig med det Bud: Lad mit Folk rejse, at det kan dyrke mig i Ørkenen! Men hidtil har du ikke adlydt.¹⁷ Så siger HERREN: Deraf skal du kende, at jeg er HERREN: Se, jeg slår Vandet i Nilen med Staven, som jeg holder i min Hånd, og det skal

forvandles til Blod, ¹⁸ Fiskene i Nilen skal dø, og Nilen skal stinke, og Ægypterne skal væmmes ved at drikke Vand fra Nilen.” ¹⁹ Og HERREN sagde til Moses: “Sig til Aron: Tag din Stav og ræk din Hånd ud over Ægypternes Vande, deres Floder, Kanaler, Damme og alle Vandsamlinger, så skal Vandet blive til Blod, og der skal være Blod i hele Ægypten, både i Trækar og Stenkar.” ²⁰ Og Moses og Aron gjorde, som HERREN bød; Moses løftede Staven og slog Vandet i Nilen for Øjnene af Faraos og hans Tjenere, og alt Vandet i Nilen forvandlede til Blod; ²¹ Fiskene i Nilen døde, og Nilen stank, så Ægypterne ikke kunde drikke Vand fra Nilen, og der var Blod i hele Ægypten. ²² Men de Ægyptiske Koglere gjorde det samme ved Hjælp af deres hemmelige Kunster, og Faraos Hjerter blev forhærdet, så han ikke hørte på dem, således som HERREN havde sagt. ²³ Da vendte Faraos sig bort og gik hjem, og heller ikke dette lagde han sig på Sinde. ²⁴ Men alle Ægypterne gravede i Omegnen af Nilen efter Drikkevand, thi de kunde ikke drikke Nilvandet. ²⁵ Og således gik der syv Dage, efter at HERREN havde slået Nilen.

8

¹ Derpå sagde HERREN til Moses: “Gå til Faraos og sig til ham: Så siger HERREN: Lad mit Folk rejse, for at de kan dyrke mig! ² Men hvis du vægrer dig ved at lade dem rejse, se, da vil jeg plage hele dit Land med Frøer; ³ Nilen skal vrimle af Frøer, og de skal kravle op og

trænge ind i dit Hus og dit Sovekammer og på dit Leje og i dine Tjeneres og dit Folks Huse, i dine Bagerovne og dine Dejgtruge; ⁴ ja på dig selv og dit Folk og alle dine Tjenere skal Frøerne kravle op.” ⁵ Da sagde HERREN til Moses: “Sig til Aron: Ræk din Hånd med Staven ud over Floderne, Kanalerne og Dammene og få Frøerne til at kravle op over Ægypten!” ⁶ Og Aron rakte sin Hånd ud over Ægyptens Vande. Da kravlede Frøerne op og fyldte Ægypten. ⁷ Men Koglerne gjorde det samme ved Hjælp af deres hemmelige Kunster og fik Frøerne til at kravle op over Ægypten. ⁸ Da lod Farao Moses og Aron kalde og sagde: “Gå i Forbøn hos HERREN, at han skiller mig og mit Folk af med Frøerne, så vil jeg lade Folket rejse, at de kan ofre til HERREN.” ⁹ Moses svarede Farao: “Du behøver kun at befale over mig! Til hvilken Tid skal jeg gå i Forbøn for dig, dine Tjenere og dit Folk om at få Frøerne bort fra dig og dine Huse, så de kun bliver tilbage i Nilen?” ¹⁰ Han svarede: “I Morgen!” Da sagde han: “Det skal ske, som du siger, for at du kan kende, at der ingen er som HERREN vor Gud; ¹¹ Frøerne skal vige bort fra dig, dine Huse, dine Tjenere og dit Folk; kun i Nilen skal de blive tilbage.” ¹² Moses og Aron gik nu bort fra Farao, og Moses råbte til HERREN om at bortrydde Frøerne, som han havde sendt over Farao; ¹³ og HERREN gjorde, som Moses bad: Frøerne døde i Husene, i Gårdene og på Markerne, ¹⁴ og man samlede dem sammen i Dynger, så Landet kom til at stinke deraf.

¹⁵ Men da Faraos så, at han havde fået Luft, forhærdede han sit Hjerte og hørte ikke på dem, således som HERREN havde sagt. ¹⁶ Derpå sagde HERREN til Moses: "Sig til Aron: Ræk din Stav ud og slå Støvet på Jorden med den, så skal det blive til Myg i hele Ægypten!" ¹⁷ Og de gjorde således; Aron udrakte sin Hånd med Staven og slog Støvet på Jorden dermed. Da kom der Myg over Mennesker og Dyr; alt Støvet på Jorden blev til Myg i hele Ægypten. ¹⁸ Koglerne søgte nu også ved Hjælp af deres hemmelige Kunster at fremkalde Myg, men de magtede det ikke. Og Myggene kom over Mennesker og Dyr. ¹⁹ Da sagde Koglerne til Faraos: "Det er Guds Finger!" Men Faraos Hjerte blev forhærdet, så han ikke hørte på dem, således som HERREN havde sagt. ²⁰ Derpå sagde HERREN til Moses: "Træd i Morgen tidlig frem for Faraos, når han begiver sig ned til Vandet, og sig til ham: Så siger HERREN: Lad mit Folk rejse, for at de kan dyrke mig! ²¹ Men hvis du ikke lader mit Folk rejse, se, da sender jeg Bremser over dig, dine Tjenere, dit Folk og dine Huse, og Ægypternes Huse skal blive fulde af Bremser, ja endog Jorden, de bor på; ²² men med Gosens Land, hvor mit Folk bor, vil jeg til den Tid gøre en Undtagelse, så der ingen Bremser kommer, for at du kan kende, at jeg HERREN er i Landet; ²³ og jeg vil sætte Skel mellem mit Folk og dit Folk; i Morgen skal dette Tegn ske!" ²⁴ Og HERREN gjorde således: Vældige Bremsesværme trængte ind i Faraos og hans Tjeneres Huse og i hele Ægypten, og

Landet hærgedes af Bremserne. ²⁵ Da lod Farao Moses og Aron kalde og sagde: "Gå hen og bring eders Gud et Offer her i Landet!" ²⁶ Men Moses sagde: "Det går ikke an at gøre således, thi til HERREN vor Gud ofrer vi, hvad der er Ægypterne en Vederstyggelighed; og når vi for Øjnene af Ægypterne ofrer, hvad der er dem en Vederstyggelighed, mon de da ikke stener os?" ²⁷ Lad os drage tre Dagsrejser ud i Ørkenen og ofre til HERREN vor Gud, således som han har pålagt os!" ²⁸ Farao sagde: "Jeg vil lade eder rejse hen og ofre til HERREN eders Gud i Ørkenen; kun må I ikke rejse for langt bort; men gå i Forbøn for mig!" ²⁹ Moses svarede: "Se, så snart jeg kommer ud herfra, skal jeg gå i Forbøn hos HERREN, og Bremserne skal vige bort fra Farao, hans Tjenere og hans Folk i Morgen. Blot Farao så ikke igen narrer os og nægter at lade Folket rejse hen og ofre til HERREN!" ³⁰ Derpå gik Moses bort fra Farao og gik i Forbøn hos HERREN. ³¹ Og HERREN gjorde, som Moses bad, og Bremserne veg bort fra Farao, hans Tjenere og hans Folk; der blev ikke en eneste tilbage. ³² Men Farao forhærdede også denne Gang sit Hjerte og lod ikke Folket rejse.

9

¹ Derpå sagde HERREN til Moses: "Gå til Farao og sig til ham: Så siger HERREN, Hebræernes Gud: Lad mit Folk rejse, for at de kan dyrke mig! ² Men hvis du vægrer dig ved at lade dem rejse og bliver ved med at holde dem fast,

³ se, da skal HERRENS Hånd komme over dit Kvæg på Marken, over Hestene, Æslerne og Kamelerne, Hornkvæget og Småkvæget med en såre forfærdelig Pest. ⁴ Og HERREN skal sætte Skel mellem Israels Kvæget og Ægypterens Kvæg, så der ikke skal dø noget af, hvad der tilhører Israelitterne.” ⁵ Og HERREN satte en Tidsfrist, idet han sagde: “I Morgen skal HERREN lade dette ske i Landet.” ⁶ Den følgende Dag lod HERREN det så ske, og alt Ægypternes Kvæg døde, men af Israelitternes Kvæg døde ikke et eneste Dyr. ⁷ Faraos sendte da Bud, og se, ikke et eneste Dyr af Israelitternes Kvæg var dødt. Men Faraos Hjerter blev forhærdet, og han lod ikke Folket rejse. ⁸ Derpå sagde HERREN til Moses og Aron: “Tag begge eders Hænder fulde af Sod fra Smelteovnen, og Moses skal kaste det i Vejret i Faraos Påsyn! ⁹ Så skal det blive til en Støvsky over hele Ægypten og til Betændelse, der bryder ud i Bylder på Mennesker og Kvæg i hele Ægypten!” ¹⁰ Da tog de Sod fra Smelteovnen og trådte frem for Faraos, og Moses kastede det i Vejret; og det blev til Betændelse, der brød ud i Bylder på Mennesker og Kvæg. ¹¹ Og Koglerne kunde ikke holde Stand over for Moses på Grund af Betændelsen, thi Betændelsen angreb Koglerne såvel som alle de andre Ægyptere. ¹² Men HERREN forhærdede Faraos Hjerter, så han ikke hørte på dem, således som HERREN havde sagt til Moses. ¹³ Derpå sagde HERREN til Moses: “Træd i Morgen tidlig frem for Faraos og sig til ham: Så siger HERREN,

Hebræernes Gud: Lad mit Folk rejse, for at de kan dyrke mig! ¹⁴ Thi denne Gang vil jeg sende alle mine Plager mod dig selv og mod dine Tjenere og dit Folk, for at du kan kende, at der er ingen som jeg på hele Jorden. ¹⁵ Thi ellers havde jeg nu udrakt min Hånd for at ramme dig og dit Folk med Pest, så du blev udryddet fra Jordens Overflade; ¹⁶ dog derfor har jeg ladet dig blive i Live for at vise dig min Magt, og for at mit Navn kan blive forkyndt på hele Jorden. ¹⁷ Endnu stiller du dig i Vejen for mit Folk og vil ikke lade det rejse. ¹⁸ Se, jeg lader i Morgen ved denne Tid et frygteligt Haglvejr bryde løs, hvis Lige ikke har været i Ægypten, fra den Dag det blev til og indtil nu. ¹⁹ Derfor må du sørge for at bringe dit Kvæg og alt, hvad du har på Marken, i Sikkerhed! Thi alle Mennesker og Dyr, der befinder sig på Marken og ikke er kommet under Tag, skal rammes af Haglen og omkomme.” ²⁰ De blandt Faraos Tjenere, der frygtede HERRENS Ord, bragte nu deres Trælle og Kvæg under Tag; ²¹ men de, der ikke lagde sig HERRENS Ord på Hjerte, lod deres Trælle og Kvæg blive ude på Marken. ²² Da sagde HERREN til Moses: “Ræk din Hånd op mod Himmelen, så skal der falde Hagl i hele Ægypten på Mennesker og Dyr og på alle Markens Urter i Ægypten!” ²³ Da rakte Moses sin Stav op mod Himmelen, og HERREN sendte Torden og Hagl; Ild for ned mod Jorden, og HERREN lod Hagl falde over Ægypten; ²⁴ og der kom et Haglvejr, med Ildsluer flammende mellem Haglen, så voldsomt, at dets

Lige aldrig havde været nogetsteds i Ægypten, siden det blev befolket; ²⁵ og i hele Ægypten slog Haglen alt ned, hvad der var på Marken, både Mennesker og Kvæg, og alle Markens Urter slog Haglen ned, og alle Markens Træer knækkede den; ²⁶ kun i Gosen, hvor Israelitterne boede, faldt der ikke Hagl. ²⁷ Da sendte Farao Bud efter Moses og Aron og sagde til dem: "Denne Gang har jeg syndet; HERREN har Ret, og jeg og mit Folk har Uret; ²⁸ gå i Forbøn hos HERREN, at det nu må være nok med Guds Torden og Haglvejret, så vil jeg lade eder rejse, og I skal ikke blive længer!" ²⁹ Moses svarede ham: "Så snart jeg kommer ud af Byen, skal jeg udbrede mine Hænder mod HERREN; så skal Tordenen høre op, og Haglen skal ikke falde mere, for at du kan kende, at Jordan tilhører HERREN. ³⁰ Dog, jeg ved, at du og dine Tjenere endnu ikke frygter for Gud HERREN." ³¹ Hørren og Byggen blev slået ned, thi Byggen stod i Aks, og Hørren i Blomst; ³² derimod blev Hveden og Spelten ikke slået ned, thi de modnes senere. ³³ Da Moses var gået bort fra Farao og var kommet ud af Byen, udbredte han sine Hænder mod HERREN, og da hørte Tordenen og Haglen op, og Regnen strømede ikke mere ned. ³⁴ Men da Farao så, at Regnen, Haglen og Tordenen var hørt op, fremturede han i sin Synd, og han og hans Tjenere forhærdede deres Hjerte. ³⁵ Faraos Hjerte blev forhærdet, så at han ikke lod Israelitterne rejse, således som HERREN havde sagt ved Moses.

10

¹ Derpå sagde HERREN til Moses: "Gå til Faraos Hjerter, at jeg kan komme til at gøre disse mine Tegn blandt dem, ² for at du må kunne fortælle din Søn og din Sønnesøn, hvorledes jeg handlede med Ægypterne, og om de Tegn, jeg gjorde blandt dem; så skal I kende, at jeg er HERREN." ³ Da gik Moses og Aron til Faraos og sagde til ham: "Så siger HERREN, Hebræernes Gud: Hvor længe vil du vægre dig ved at ydmyge dig for mig? Lad mit Folk rejse, at de kan dyrke mig!" ⁴ Men hvis du vægrer dig ved at lade mit Folk rejse, se, da vil jeg i Morgen sende Græshopper over dine Landemærker, ⁵ og de skal skjule Landets Overflade, så man ikke kan se Jorden, og opæde Resten af det, som er blevet tilovers for eder efter Haglen, og opæde alle eders Træer, som gror på Marken; ⁶ og de skal fylde dine Huse og alle dine Tjeneres og alle Ægypternes Huse således, at hverken dine Fædre eller dine Fædres Fædre nogen Sinde har oplevet Mage dertil, fra den Dag de kom til Verden og indtil denne Dag!" Dermed vendte han sig bort og forlod Faraos. ⁷ Men Faraos Tjenere sagde til ham: "Hvor længe skal denne Mand styrte os i Ulykke? Lad dog disse Mennesker rejse og lad dem dyrke HERREN deres Gud! Har du endnu ikke indset, at Ægypten går til Grunde?" ⁸ Moses og Aron blev nu hentet tilbage til Faraos, og han sagde til dem: "Drag af Sted og dyrk HERREN eders Gud! Men hvem er det nu, der vil af Sted?" ⁹ Moses svarede: "Med vore Børn

og vore gamle vil vi drage af Sted, med vore Sønner og vore Døtre, vort Småkvæg og vort Hornkvæg vil vi drage af Sted, thi vi skal fejre HERRENS Højtid.” ¹⁰ Da sagde han til dem: “HERREN være med eder, om jeg lader eder rejse sammen med eders Kvinder og Børn! Der ser man, at I har ondt i Sinde! ¹¹ Nej - men I Mænd kan drage bort og dyrke HERREN; det var jo det, I ønskede!” Derpå jog man dem bort fra Farao. ¹² Da sagde HERREN til Moses: “Ræk din Hånd ud over Ægypten og få Græshopperne til at komme; de skal komme over Ægypten og opæde alt, hvad der vokser i Landet, alt, hvad Haglen har levnet!” ¹³ Moses rakte da sin Stav ud over Ægypten, og HERREN lod en Østenstorm blæse over Landet hele den Dag og den påfølgende Nat; og da det blev Morgen, førte Østenstormen Græshopperne med sig. ¹⁴ Da kom Græshopperne over hele Ægypten, og de slog sig ned i hele Ægyptens Område i uhyre Mængder; aldrig før havde der været så mange Græshopper, og ingen Sinde mere skal der komme så mange. ¹⁵ Og de skjulte hele Jordens Overflade, så Jorden blev sort af dem, og de opåd alt, hvad der voksede i Landet, og alle Træfrugter, alt, hvad Haglen havde levnet, og der blev intet grønt tilbage på Træerne eller på Markens Urter i hele Ægypten. ¹⁶ Da lod Farao skyndsomt Moses og Aron kalde til sig og sagde: “Jeg har syndet mod HERREN eders Gud og mod eder! ¹⁷ Men tilgiv mig nu min Synd denne ene Gang og gå i Forbøn hos eders Gud, at han dog

blot vil tage denne dødbringende Plage fra mig!”
¹⁸ Da gik Moses bort fra Faraos og bad til HERREN.
¹⁹ Og HERREN lod Vinden slå om til en voldsom Vestenvind, som tog Græshopperne og drev dem ud i det røde Hav, så der ikke blev en eneste Græshoppe tilbage i hele Ægyptens Område.
²⁰ Men HERREN forhærdede Faraos Hjerter, så han ikke lod Israelitterne rejse. ²¹ Derpå sagde HERREN til Moses: “Ræk din Hånd op mod Himmelen, så skal der komme et Mørke over Ægypten, som man kan tage og føle på!” ²² Da rakte Moses sin Hånd op mod Himmelen, og der kom et tykt Mørke i hele Ægypten i tre Dage; ²³ den ene kunde ikke se den anden, og ingen flyttede sig af Stedet i tre Dage; men overalt, hvor Israelitterne boede, var det lyst. ²⁴ Da lod Faraos Moses kalde og sagde: “Drag hen og dyrk HERREN. Dog skal eders Småkvæg og Hornkvæg blive tilbage, men eders Kvinder og Børn må I tage med.” ²⁵ Men Moses sagde: “Du må også overlade os Slagtofre og Brændofre, som vi kan bringe HERREN vor Gud; ²⁶ også vore Hjørde må vi have med, ikke en Klov må blive tilbage, thi dem har vi Brug for, når vi skal dyrke HERREN vor Gud, og vi ved jo ikke, hvor meget vi behøver dertil, før vi kommer til Stedet.” ²⁷ Da forhærdede HERREN Faraos Hjerter, så han nægtede at lade dem rejse. ²⁸ Og Faraos sagde til ham: “Gå bort fra mig og vogt dig for at komme mig for Øje mere; thi den Dag du kommer mig for Øje, er du dødsens!” ²⁹ Da sagde Moses: “Du har sagt det, jeg skal ikke mere komme dig for

Øje!”

11

¹ Derpå sagde HERREN til Moses: “En Plage endnu vil jeg lade komme over Farao og Ægypterne, og efter den skal han lade eder rejse herfra; ja, når han lader eder rejse med alt, hvad I har, skal han endog drive eder herfra! ² Sig nu til Folket, at hver Mand skal bede sin Nabo, og hver Kvinde sin Naboerske om Sølv og Guld smykker!” ³ Og HERREN stemte Ægypterne gunstigt imod Folket, og desuden var den Mand Moses højt anset i Ægypten både hos Faraos Tjenere og hos Folket. ⁴ Moses sagde*: “Så siger HERREN: Ved Midnatstid vil jeg drage igennem Ægypten, { [*til Farao.] } ⁵ og så skal alle førstefødte i Ægypten dø, lige fra den førstefødte hos Farao, der skal arve hans Trone, til den førstefødte hos Trælkvinden, der arbejder ved Håndkværnen, og alt det førstefødte af Kvæget. ⁶ Da skal der i hele Ægypten lyde et Klageskrig så stort, at dets Lige aldrig har været hørt og aldrig mere skal høres. ⁷ Men end ikke en Hund skal bjæffe ad nogen af Israelitterne, hverken ad Folk eller Fæ for at du kan kende, at HERREN gør Skel mellem Ægypterne og Israel. ⁸ Da skal alle dine Tjenere der komme ned til mig og kaste sig til Jorden for mig og sige: Drag dog bort med alt det Folk, der følger dig! Og så vil jeg drage bort!” Og han gik ud fra Farao med fnysende Vrede. ⁹ Men HERREN sagde til Moses: “Farao skal ikke høre

på eder, for at mine Undergerninger kan blive talrige i Ægypten.” ¹⁰ Og Moses og Aron gjorde alle disse Undergerninger i Faraos Påsyn, men HERREN forhærdede Faraos Hjerter, så han ikke lod Israelitterne drage ud af sit Land.

12

¹ Derpå talede HERREN til Moses og Aron i Ægypten og sagde: ² “Denne Måned skal hos eder være Begyndelsesmåned, den skal hos eder være den første af Årets Måneder. ³ Tal til hele Israels Menighed og sig: På den tiende Dag i denne Måned skal hver Familiefader tage et Lam, et Lam for hver Familie. ⁴ Og dersom en Familie er for lille til et Lam, skal han sammen med sin nærmeste Nabo tage et Lam, svarende til Personernes Antal; hvor mange der skal være om et Lam, skal I beregne efter, hvad hver enkelt kan spise. ⁵ Det skal være et lydefrit, årgammelt Handyr, og I kan tage det enten blandt Fårene eller Gederne. ⁶ I skal have det gående til den fjortende Dag i denne Måned, og hele Israels Menigheds Forsamling skal slagte det ved Aftenstid. ⁷ Og de skal tage noget af Blodet og stryge det på de to Dørstolper og Overliggeren i de Huse, hvor I spiser det. ⁸ I skal spise Kødet samme Nat, stegt over Ilden, og I skal spise usyret Brød og bitre Urter dertil. ⁹ I må ikke spise noget deraf rått eller kogt i Vand, men kun stegt over Ilden, og Hoved, Ben og Indmad må ikke være skilt fra. ¹⁰ I må intet levne deraf til næste Morgen, men hvad der bliver tilovers deraf til næste Morgen, skal I brænde. ¹¹ Og når

I spiser det, skal I have Bælte om Lænden, Sko på Fødderne og Stav i Hånden, og I skal spise det i største Hast. Det er Påske for HERREN. ¹² I denne Nat vil jeg drage igennem Ægypten og ihjelslå alt det førstefødte i Ægypten både blandt Folk og Fæ; og over alle Ægyptens Guder vil jeg holde Dom. Jeg er HERREN! ¹³ Men for eder skal Blodet på Husene, hvor I er, tjene som Tegn, og jeg vil se Blodet og gå eder forbi*; intet ødelæggende Slag skal ramme eder, når jeg slår Ægypten. { [*Påske og "Forbigang" samme Ord på hebr.] } ¹⁴ Denne Dag skal være eder en Mindedag, og I skal fejre den som en Højtid for HERREN, Slægt efter Slægt; som en evig gyldig Ordning skal I fejre den. ¹⁵ I syv Dage skal I spise usyret Brød. Straks den første Dag skal I skaffe al Surdej bort af eders Huse; thi hver den, som spiser noget syret fra den første til den syvende Dag, det Menneske skal udryddes af Israel. ¹⁶ På den første dag skal I holde Højtidsstævne og ligeledes på den syvende Dag. Intet Arbejde må udføres på dem; kun det, enhver behøver til Føde, det og intet andet må I tilberede. ¹⁷ I skal holde det usyrede Brøds Højtid, thi på denne selv samme Dag førte jeg eders Hærskarer ud af Ægypten, derfor skal I højtideligholde denne Dag i alle kommende Slægtled som en evig gyldig Ordning. ¹⁸ På den fjortende Dag i den første Måned om Aftenen skal I spise usyret Brød og vedblive dermed indtil Månedens en og tyvende Dag om Aftenen. ¹⁹ I syv Dage må der ikke findes Surdej i eders

Huse, thi hver den, som spiser noget syret, det Menneske skal udryddes af Israels Menighed, de fremmede så vel som de indfødte i Landet. ²⁰ I må ikke nyde noget som helst syret; hvor I end bor, skal I spise usyret Brød.” ²¹ Da kaldte Moses alle Israels Ældste sammen og sagde til dem: “Gå ud og hent eder Småkvæg til eders Familier og slagt Påskeofferet; ²² og tag eder Ysopkoste, dyp dem i Blodet i Fadet og stryg noget deraf på Overliggeren og de to Dørstolper; og ingen af eder må gå ud af sin Husdør før i Morgen. ²³ Thi HERREN vil gå omkring og slå Ægypterne, og når han da ser Blodet på Overliggeren og de to Dørstolper, vil han gå Døren forbi og ikke give Ødelæggeren Adgang til eders Huse for at slå eder. ²⁴ Dette skal I varetage som en Anordning, der gælder for dig og dine Børn til evig Tid. ²⁵ Og når I kommer til det Land, HERREN vil give eder, således som han har forjættet, så skal I overholde denne Skik. ²⁶ Når da eders Børn spørger eder: Hvad betyder den Skik, I der har? ²⁷ så skal I svare: Det er Påskeoffer for HERREN, fordi han gik Israelitternes Huse forbi i Ægypten, dengang han slog Ægypterne, men lod vore Huse urørte!” Da bøjede Folket sig og tilbad. ²⁸ Og Israelitterne gik hen og gjorde, som HERREN havde pålagt Moses og Aron. ²⁹ Men ved Midnatstid ihjelslog HERREN alle de førstefødte i Ægypten lige fra Faraos førstefødte, der skulde arve hans Trone, til den førstefødte hos Fangen, der sad i Fangehullet, og alt det førstefødte af Kvæget. ³⁰ Da stod Farao

op om Natten tillige med alle sine Tjenere og alle Ægypterne, og der lød et højt Klageskrig i Ægypten, thi der var intet Hus, hvor der ikke fandtes en død. ³¹ Og han lod Moses og Aron kalde om Natten og sagde: "Bryd op og drag bort fra mit Folk, I selv og alle Israelitterne, og drag ud og dyrk HERREN, som I har forlangt. ³² Tag også eders Småkvæg og Hornkvæg med, som I har forlangt, og drag bort; og bed også om Velsignelse for mig!" ³³ Og Ægypterne trængte på Folket for at påskynde deres Afrejse fra Landet, thi de sagde: "Vi mister alle Livet!" ³⁴ Og Folket tog deres Dej med sig, før den var syret, og de bar Dejtrugene på Skulderen, indsvøbte i deres Kapper. ³⁵ Men Israelitterne havde gjort, som Moses havde sagt, og bedt Ægypterne om Sølv og Guldsmykker og om Klæder; ³⁶ og HERREN havde stemt Ægypterne gunstigt mod Folket, så de havde givet dem, hvad de bad om. Således tog de Bytte fra Ægypterne. ³⁷ Så brød Israelitterne op fra Ra'meses til Sukkot, henved 600.000 Mand til Fods foruden Kvinder og Børn. ³⁸ Desuden fulgte en stor Hob sammenløbet Folk med og dertil Småkvæg og Hornkvæg, en vældig Mængde Kvæg. ³⁹ Og af den Dej, de havde bragt med fra Ægypten, bagte de usyret Brød; den var nemlig ikke syret, de var jo drevet ud af Ægypten uden at få Tid til noget; de havde ikke engang tilberedt sig Tæring til Rejsen. ⁴⁰ Den Tid, Israelitterne havde boet i Ægypten, udgjorde 430 År. ⁴¹ Netop på den Dag da de 430 År var til Ende, drog alle HERRENS Hærskarere ud af

Ægypten. ⁴² En Vågenat var det for HERREN, i hvilken han vilde føre dem ud af Ægypten. Den Nat er viet HERREN, en Vågenat for alle Israelitterne, Slægt efter Slægt. ⁴³ HERREN sagde til Moses og Aron: "Dette er Ordningen angående Påskelammet: Ingen fremmed må spise deraf. ⁴⁴ Men enhver Træl, der er købt for Penge, må spise deraf, såfremt du har fået ham omskåret. ⁴⁵ Ingen indvandret eller Daglejer* må spise deraf. { [*af fremmed Herkomst.] } ⁴⁶ Det skal spises i et og samme Hus, og intet af Kødet må bringes ud af Huset; I må ikke sønderbryde dets Ben. ⁴⁷ Hele Israels Menighed skal fejre Påsken. ⁴⁸ Dersom en fremmed bor som Gæst hos dig og vil fejre Påske for HERREN, da skal alle af Mandkøn hos ham omskæres; så må han være med til at fejre den, og han skal være ligestillet med den indfødte i Landet; men ingen uomskåren må spise deraf. ⁴⁹ En og samme Lov skal gælde for den indfødte i Landet og for den fremmede, der bor som Gæst hos eder." ⁵⁰ Og Israelitterne gjorde, som HERREN havde pålagt Moses og Aron. ⁵¹ På denne selv samme Dag førte HERREN Israelitterne ud af Ægypten, Hærskare for Hærskare.

13

¹ Og HERREN taledes til Moses og sagde: ² "Du skal hellige mig alt det førstefødte, alt, hvad der åbner Moders Liv hos Israelitterne både af Mennesker og Kvæg; det skal tilhøre mig!" ³ Og Moses sagde til Folket: "Kom denne Dag

i Hu, på hvilken I vandrer ud af Ægypten, af Trællehuset, thi med stærk Hånd førte HERREN eder ud derfra! Og der må ikke spises syret Brød. ⁴ I Dag vandrer I ud, i Abib Måned. ⁵ Når nu HERREN fører dig til Kana'anæernes, Hetitternes, Amoritternes, Hivvitternes og Jebusitternes Land, som han tilsvor dine Fædre at ville give dig, et Land, der flyder med Mælk og Honning, så skal du overholde denne Skik i denne Måned. ⁶ I syv Dage skal du spise usyret Brød, og på den syvende Dag skal der være Højtid for HERREN. ⁷ I disse syv Dage skal der spises usyret Brød, og der må hverken findes syret Brød eller Surdej hos dig nogetsteds inden dine Landemærker. ⁸ Og du skal på den Dag fortælle din Søn, at dette sker i Anledning af, hvad HERREN gjorde for dig, da du vandrede ud af Ægypten! ⁹ Det skal være dig som et Tegn på din Hånd og et Erindringsmærke på din Pande, for at HERRENS Lov må være i din Mund, thi med stærk Hånd førte HERREN dig ud af Ægypten. ¹⁰ Og du skal holde dig denne Anordning efterrettelig til den fastsatte Tid, År efter År. ¹¹ Og når HERREN fører dig til Kana'anæernes Land, således som han tilsvor dig og dine Fædre, og giver dig det, ¹² da skal du overlade HERREN alt, hvad der åbner Moders Liv; alt det førstefødte, som falder efter dit Kvæg, for så vidt det er et Handyr, skal tilhøre HERREN. ¹³ Men alt det førstefødte af Æslerne skal du udløse med et Stykke Småkvæg, og hvis du ikke udløser det, skal du sønderbryde dets

Hals; og alt det førstefødte af Mennesker blandt dine Sønner skal du udløse. ¹⁴ Og når din Søn i Fremtiden spørger dig: Hvad betyder dette? skal du svare ham: Med stærk Hånd førte HERREN os ud af Ægypten, af Trællehuset; ¹⁵ og fordi Farao gjorde sig hård og ikke vilde lade os drage bort, ihjelslog HERREN alt det førstefødte i Ægypten både af Folk og Fæ; derfor ofrer vi HERREN alt, hvad der åbner Moders Liv, for så vidt det er et Handyr, og alt det førstefødte blandt vore Sønner udløser vi! ¹⁶ Og det skal være dig som et Tegn på din Hånd og et Erindringsmærke på din Pande, thi med stærk Hånd førte HERREN os ud af Ægypten.” ¹⁷ Da Farao lod Folket drage bort, førte Gud dem ikke ad Vejen til Filisterlandet, som havde været den nærmeste, thi Gud sagde: “Folket kunde komme til at fortryde det, når de ser, der bliver Krig, og vende tilbage til Ægypten.” ¹⁸ Men Gud lod Folket gøre en Omvej til Ørkenen i Retning af det røde Hav. Israelitterne drog nu væbnede ud af Ægypten. ¹⁹ Og Moses tog Josefs Ben med sig, thi denne havde taget Israels Sønner i Ed og sagt: “Når Gud ser til eder, skal I føre mine Ben med eder herfra!” ²⁰ De brød op fra Sukkot og lejrede sig i Etam ved Randen af Ørkenen. ²¹ Men HERREN vandrede foran dem, om dagen i en Skystøtte for at vise dem Vej og om Natten i en Ildstøtte for at lyse for dem; så kunde de rejse både Dag og Nat. ²² Og Skystøtten veg ikke fra Folket om Dagen, ej heller Ildstøtten om Natten.

14

¹ Og HERREN talde til Moses og sagde: ² “Sig til Israelitterne, at de skal vende om og lejre sig ved Pi Hakiroth mellem Migdol og Havet; lige over for Ba'al-Zefon skal I lejre eder ved Havet. ³ Faraos vil da tænke om Israelitterne, at de er faret vild i Landet, og at Ørkenen har sluttet dem inde; ⁴ og jeg vil forhærde Faraos Hjerter, så han sætter efter dem, og jeg vil forherlige mig på Faraos og hele hans Krigsmagt, og Ægypterne skal kende, at jeg er HERREN!” Og de gjorde således. ⁵ Da det nu meldtes Ægypterkongen, at Folket var flygtet, skiftede Faraos og hans Tjenere Sind over for Folket og sagde: “Hvor kunde vi dog slippe Israelitterne af vor Tjeneste!” ⁶ Da lod han spænde for sin Vogn og tog sine Krigsfolk med sig; ⁷ han tog 600 udsøgte Stridsvogne og alle Ægyptens Krigsvogne, alle bemandede med Vognkæmpere. ⁸ Og HERREN forhærdede Ægypterkongen Faraos Hjerter, så han satte efter Israelitterne; men Israelitterne var draget ud under en stærk Hånds Værn. ⁹ Og Ægypterne, alle Faraos Heste og Vogne og hans Ryttere og øvrige Krigsfolk, satte efter dem og indhentede dem, da de havde slået Lejr ved Havet, ved Pi-Hakiroth over for Ba'al-Zefon. ¹⁰ Da nu Faraos nærmede sig, så Israelitterne op og fik Øje på Ægypterne, der drog efter dem, og de grebes af stor Angst; da råbte Israelitterne til HERREN; ¹¹ og de sagde til Moses: “Er det, fordi der ingen Grave var i Ægypten, at du har fået os ud for at dø i Ørkenen? Hvad er det dog, du har gjort os,

at du førte os ud af Ægypten? ¹² Var det ikke det, vi sagde til dig i Ægypten: Lad os i Fred, og lad os blive ved at trælle for Ægypterne! Thi det er bedre for os at trælle for Ægypterne end at dø i Ørkenen.” ¹³ Men Moses svarede Folket: “Frygt ikke! Hold blot Stand, så skal I se HERRENS Frelse, som han i Dag vil hjælpe eder til, thi som I ser Ægypterne i Dag, skal I aldrig i Evighed se dem mere. ¹⁴ HERREN skal stride for eder, men I skal tie!” ¹⁵ Da sagde HERREN til Moses: “Hvorfor råber du til mig? Sig til Israelitterne, at de skal bryde op! ¹⁶ Løft din Stav og ræk din Hånd ud over Havet og skil det ad i to Dele, så Israelitterne kan vandre gennem Havet på tør Bund. ¹⁷ Se, jeg vil forhærde Ægypternes Hjerter, så de følger efter dem, og jeg vil forherlige mig på Farao og hele hans Krigsmagt, på hans Vogne og Ryttere, ¹⁸ og Ægypterne skal kende, at jeg er HERREN, når jeg forherliger mig på Farao, hans Vogne og Ryttere.” ¹⁹ Guds Engel, der drog foran Israels Hær, flyttede sig nu og gik bag ved dem; og Skystøtten flyttede sig fra Pladsen foran dem og stillede sig bag ved dem ²⁰ og kom til at stå imellem Ægypternes og Israels Hære; og da det blev mørkt; blev Skystøtten til en Ildstøtte og oplyste Natten. Således kom de ikke hinanden nær hele Natten. ²¹ Moses rakte da sin Hånd ud over Havet, og HERREN drev Havet bort med en stærk Østenstorm, der blæste hele Natten, og han gjorde Havet til tørt Land. Og Vandet delte sig. ²² Da gik Israelitterne midt igennem Havet på tør Bund, medens Vandet stod som en Mur

på begge Sider af dem. ²³ Og Ægypterne, alle Faraos Heste, Vogne og Ryttere, satte efter dem og forfulgte dem midt ud i Havet. ²⁴ Men ved Morgenvagtens Tid skuede HERREN fra Ild og Skystøtten hen imod Ægypternes Hær og bragte den i Uorden; ²⁵ og han stoppede Vognenes Hjul, så de havde ondt ved at få dem frem. Da sagde Ægypterne: "Lad os flygte for Israel, thi HERREN kæmper for dem imod Ægypten!" ²⁶ Men HERREN sagde til Moses: "Ræk din Hånd ud over Havet, så skal Vandet vende tilbage over Ægypterne, deres Vogne og Ryttere!" ²⁷ Da rakte Moses sin Hånd ud over Havet; og Havet vendte tilbage til sit sædvanlige Leje ved Morgenens Frembrud, medens de flygtende Ægyptere kom lige imod det, og HERREN drev Ægypterne midt ud i Havet. ²⁸ Da vendte Vandet tilbage og overskyllede Vognene og Rytterne i hele Faraos Krigsmagt, som havde forfulgt dem ud i Havet; ikke en eneste af dem blev tilbage. ²⁹ Men Israelitterne var gået gennem Havet på tør Bund, medens Vandet stod som en Mur på begge Sider af dem. ³⁰ Og HERREN frelste på den dag Israel af Ægypternes Hånd, og Israel så Ægypterne ligge døde ved Havets Bred. ³¹ Da så Israel den Stordåd, HERREN havde udført mod Ægypterne; og Folket frygtede HERREN, og de troede på HERREN og på hans Tjener Moses.

15

¹ Ved den Lejlighed sang Moses og Israelitterne denne Sang for HERREN: Jeg vil syng

for HERREN, thi han er højt ophøjet, Hest og Rytter styrted han i Havet! ² HERREN er min Styrke og min Lovsang, og han blev mig til Frelse. Han er min Gud, og jeg vil prise ham, min Faders Gud, og jeg vil ophøje ham. ³ HERREN er en Krigshelt, HERREN er hans Navn! ⁴ Faraos Vogne og Krigsmagt styrted han i Havet, hans ypperste Vognkæmpere drukned i det røde Hav, ⁵ Strømmene dækked dem, de sank som Sten i Dybet. ⁶ Din højre, HERRE, er herlig i Kraft, din højre, HERRE, knuser Fjenden. ⁷ I din Højheds Vælde fælder du dine Modstandere, du slipper din Harme løs, den fortærer dem som Strå. ⁸ Ved din Næses Pust dyngedes Vandene op, Vandene stod som en Vold, Strømmene stivnede midt i Havet. ⁹ Fjenden tænkte: "Jeg sætter efter dem, indhenter dem, uddeler Bytte, stiller mit Begær på dem; jeg drager mit Sværd, min Hånd skal udrydde dem." ¹⁰ Du blæste med din Ånde, Havet skjulte dem; de sank som Bly i de vældige Vande. ¹¹ Hvo er som du blandt Guder, HERRE, hvo er som du, herlig i Hellighed, frygtelig i Stordåd, underfuld i dine Gerninger! ¹² Du udrakte din højre, og Jordan slugte dem. ¹³ Du leded i din Miskundhed det Folk, du genløste, du førte det i din Vælde til din hellige Bolig. ¹⁴ Folkene hørte det og bæved, Skælven greb Filisterlandets Folk. ¹⁵ Da forfærdedes Edoms Høvdinge, Moabs Fyrster grebes af Rædsel, Kana'ans Beboere tabte alle Modet. ¹⁶ Skræk og Angst faldt over dem, ved din Arms Vælde blev de målløse som Sten, til dit Folk var nået frem, o HERRE, til Folket, du vandt dig, var nået

frem. ¹⁷ du førte dem frem og planted dem i din Arvelods Bjerger, på det Sted du beredte dig til Bolig, HERRE, i den Helligdom, Herre, som dine Hænder grundfæsted. ¹⁸ HERREN er Konge i al Evighed! ¹⁹ Thi da Faraos Heste med hans Vogne og Ryttere drog ud i Havet, lod HERREN Havets Vande strømme tilbage over dem, medens Israelitterne gik gennem Havet på tør Bund. ²⁰ Da greb Profetinden Mirjam, Arons Søster, Pauken, og alle Kvinderne fulgte hende med Pauker og Danse, ²¹ og Mirjam sang for: Syng for HERREN, thi han er højt ophøjet, Hest og Rytter styrted han i Havet! ²² Derpå lod Moses Israel bryde op fra det røde Hav, og de drog ud i Sjurs Ørken, og de vandrede tre Dage i Ørkenen uden at finde Vand. ²³ Så nåede de Mara*, men de kunde ikke drikke Vandet for dets bitre Smag, thi det var bittert; derfor kaldte man Stedet Mara. { [*betyder Bitterhed.] } ²⁴ Da knurrede Folket mod Moses og sagde: "Hvad skal vi drikke?" ²⁵ Men han råbte til HERREN, og da viste HERREN ham en bestemt Slags Træ; og da han kastede det i Vandet, blev Vandet drikkeligt. Der gav han dem Bestemmelser om Lov og Ret, og der satte han dem på Prøve. ²⁶ Og han sagde: "Hvis du vil høre på HERREN din Guds Røst og gøre, hvad der er ret i hans Øjne, og lytte til hans Bud og holde dig alle hans Bestemmelser efterrettelig, så vil jeg ikke bringe nogen af de Sygdomme over dig, som jeg bragte over Ægypterne, men jeg HERREN er din Læge!" ²⁷ Derpå kom de til Elim, hvor

der var tolv Vandkilder og halvfjerdsindstyre Palmetræer, og de lejrede sig ved Vandet der.

16

¹ Så brød de op fra Elim, og hele Israeliternes Menighed kom til Sins Ørken, der ligger mellem Elim og Sinaj, på den femtende Dag i den anden Måned efter deres Udvandring af Ægypten. ² Men hele Israeliternes Menighed knurrede mod Moses og Aron i Ørkenen, ³ og Israelitterne sagde til dem: "Var vi dog blot døde for HERRENS Hånd i Ægypten, hvor vi sad ved Kødgryderne og kunde spise os mætte i Brød! Thi I har ført os ud i denne Ørken for at lade hele denne Forsamling dø af Sult." ⁴ Da sagde HERREN til Moses: "Se, jeg vil lade Brød regne ned fra Himmelen til eder, og Folket skal gå ud og hver Dag samle så meget, som de daglig behøver, for at jeg kan prøve dem, om de vil følge min Lov eller ej. ⁵ Og når de på den sjette Ugedag tilbereder, hvad de har bragt hjem, så skal det være dobbelt så meget, som de samler de andre Dage." ⁶ Og Moses og Aron sagde til alle Israelitterne: "I Aften skal I kende, at det er HERREN, som har ført eder ud af Ægypten, ⁷ og i Morgen skal I skue HERRENS Herlighed, thi han har hørt eders Knurren mod HERREN; thi hvad er vel vi, at I knurrer mod os!" ⁸ Og Moses tilføjede: "Det skal ske, når HERREN i Aften giver eder Kød at spise og i Morgen Brød at mætte eder med; thi HERREN har hørt, hvorledes I knurrer mod ham; thi hvad er vi? Thi det er ikke

os, I knurrer imod, men HERREN.”⁹ Derpå sagde Moses til Aron: “Sig til hele Israelitternes Menighed: Træd frem for HERRENS Åsyn, thi han har hørt eders Knurren!”¹⁰ Og da Aron sagde det til hele Israelitternes Menighed, vendte de sig mod Ørkenen, og se, HERRENS Herlighed viste sig i Skyen.¹¹ Da taledes HERREN til Moses og sagde:¹² “Jeg har hørt Israelitternes Knurren; sig til dem: Ved Aftenstid skal I få Kød at spise, og i Morgen tidlig skal I få Brød at mætte eder med, og I skal kende, at jeg er HERREN eders Gud.”¹³ Da det nu blev Aften, kom en Sværm Vagtlær flyvende og faldt i et tykt Lag over Lejren; og næste Morgen lå Duggen tæt rundt om Lejren,¹⁴ og da Duggen svandt, var Ørkenen dækket med noget fint, skælagtigt noget, noget fint der lignede Rim på Jorden.¹⁵ Da Israelitterne så det, spurgte de hverandre: “Hvad* er det?” Thi de vidste ikke, hvad det var; men Moses sagde til dem: “Det er det Brød, HERREN har givet eder til Føde! { [*hebr.: “man”. Joh. 6, 31. 1 Kor. 10, 3.] }¹⁶ Og således har HERREN påbudt: I skal samle deraf, enhver så meget som han har behov, en Omer for hvert Hoved; I skal tage deraf i Forhold til Antallet af eders Husfolk, enhver skal tage deraf til dem, der er i hans Telt!”¹⁷ Israelitterne gjorde nu således, og de samlede, nogle mere og andre mindre;¹⁸ og da de målte det med Omeren, havde den, der havde meget, ikke for meget, og den, der havde lidt, ikke for lidt, enhver havde samlet, hvad han behøvede til Føde.¹⁹ Derpå sagde Moses

til dem: "Ingen må gemme noget deraf til næste Morgen!" ²⁰ Dog adlød de ikke Moses, og nogle af dem gemte noget deraf til næste Morgen; men da var det fuldt af Orme og lugtede. Da blev Moses vred på dem. ²¹ Således samlede de nu hver Morgen, enhver så meget som han havde behov. Men når Solen begyndte at brænde, smeltede det. ²² På den sjette Ugedag havde de samlet dobbelt så meget Brød, to Omer for hver Person. Og alle Menighedens Øverster kom og sagde det til Moses; ²³ men han sagde til dem: "Det er netop, som HERREN har sagt. I Morgen er det Hviledag, en hellig Sabbat for HERREN. Bag, hvad I vil bage, og kog, hvad I vil koge, men læg det tiloversblevne til Side for at gemme det til i Morgen!" ²⁴ De lagde det da til Side til næste Dag, som Moses havde befaleet, og det kom ikke til at lugte, og der gik ikke Orm deri. ²⁵ Derpå sagde Moses: "Det skal I spise i Dag, thi i Dag er det Sabbat for HERREN; i Dag finder I intet ude på Marken. ²⁶ I seks Dage skal I samle det, men på den syvende Dag, på Sabbaten, er der intet at finde." ²⁷ Alligevel var der nogle blandt Folket, der gik ud på den syvende Dag for at samle; men de fandt intet. ²⁸ Da sagde HERREN til Moses: "Hvor længe vil I vægre eder ved at holde mine Bud og Love? ²⁹ Betænk dog, at HERREN har givet eder Sabbaten! Derfor giver han eder på den sjette Dag Brød til to Dage. Enhver af eder skal blive, hvor han er, og ingen må forlade sin Bolig på den syvende Dag!" ³⁰ Da hvilede Folket på den syvende

Dag. ³¹ Men Israelitterne kaldte det Manna; det lignede hvide Korianderfrø og smagte som Honningkager. ³² Moses sagde fremdeles: "Således har HERREN påbudt: En Omer fuld deraf skal gemmes til eders Efterkommere, for at de kan se det Brød, jeg gav eder at spise i Ørkenen, da jeg førte eder ud af Ægypten!" ³³ Og Moses sagde til Aron: "Tag en Krukke, kom en Omer Manna deri og stil den foran HERRENS Åsyn for at gemmes til eders Efterkommere!" ³⁴ Og Aron gjorde, som HERREN havde pålagt Moses, og han stillede den foran Vidnesbyrdet* for at gemmes. { [*dvs. Vidnesbyrdet om Guds Vilje på Lovens Tavler.] } ³⁵ Og Israelitterne spiste Manna i fyrretyve År, indtil de kom til beboede Egne; de spiste Manna, indtil de kom til Grænsen af Kana'ans Land. ³⁶ En Omer er Tiendedelen af en Efa.

17

¹ Så brød hele Israels Menighed op fra Sins Ørken og drog fra Lejrplads til Lejrplads efter HERRENS Bud. Men da de lejrede sig i Refidim, havde Folket intet Vand at drikke. ² Da kivedes Folket med Moses og sagde: "Skaf os Vand at drikke!" Men Moses svarede dem: "Hvorfor kives I med mig, hvorfor frister I HERREN?" ³ Og Folket tørstede der efter Vand og knurrede mod Moses og sagde: "Hvorfor har du ført os op fra Ægypten? Mon for at lade os og vore Børn og vore Hjorde dø af Tørst?" ⁴ Da råbte Moses til HERREN: "Hvad skal jeg gøre med dette Folk? Det er ikke langt fra, at de vil stene mig."

⁵ Men HERREN sagde til Moses: "Træd frem for Folket med nogle af Israels Ældste og tag den Stav, du slog Nilen med, i din Hånd og kom så! ⁶ Se, jeg vil stå foran dig der på Klippen ved Horeb, og når du slår på Klippen, skal der strømme Vand ud af den, så Folket kan få noget at drikke." Det gjorde Moses så i Påsyn af Israels Ældste. ⁷ Og han kaldte dette Sted Massa* og Meriba**, fordi Israelitterne der havde kivedes og fristet HERREN ved at sige: "Er HERREN iblandt os eller ej?" { [*betyder Fristelse.] / [**betyder Kiv.] } ⁸ Derefter kom Amalekitterne og angreb Israel i Refidim. ⁹ Da sagde Moses til Josua: "Udvælg dig Mænd og ryk i. Morgen ud til Kamp mod Amalekitterne; jeg vil stille mig på Toppen af Højen med Guds Stav i Hånden!" ¹⁰ Josua gjorde, som Moses bød, og rykkede ud til Kamp mod Amalekitterne. Men Moses, Aron og Hur gik op på Toppen af Højen. ¹¹ Når nu Moses løftede Hænderne i Vejret, fik Israelitterne Overtaget, men når han lod Hænderne synke, fik Amalekitterne Overtaget. ¹² Og da Moses' Hænder blev trætte, tog de en Sten og lagde under ham; så satte han sig på den, og Aron og Hur støttede hans Hænder, hver på sin Side; således var hans Hænder stadig løftede til Solen gik ned, ¹³ og Josua huggede Amalekitterne og deres Krigsfolk ned med Sværdet. ¹⁴ Da sagde HERREN til Moses: "Optegn dette i en Bog, for at det kan mindes, og indskærp Josua, at jeg fuldstændig vil udlette Amalekitternes Minde under Himmelen!" ¹⁵ Derpå byggede Moses et

Alter og kaldte det: "HERREN er mit Banner!"
 16 Og han sagde: "Der er en udrakt Hånd på HERRENS Trone! HERREN har Krig med Amalek fra Slægt til Slægt!"

18

1 Da Jetro, Præsten i Midjan, Moses' Svigerfader, hørte om alt, hvad Gud havde gjort for Moses og hans Folk Israel, hvorledes HERREN havde ført Israel ud af Ægypten, 2 tog Jetro, Moses' Svigerfader, Zippora, Moses' Hustru, som han havde sendt hjem, 3 tillige med hendes to Sønner. Af dem hed den ene Gersom; "thi", havde han sagt, "jeg er blevet Gæst i et fremmed Land"; 4 og den anden hed Eliezer; "thi", havde han sagt, "min Faders Gud har været min Hjælp* og frelst mig fra Faraos Sværd!" { [*på hebr. Ordspil med Navnet Eliezer.] } 5 Og Jetro, Moses' Svigerfader, kom med hans Sønner og Hustru til Moses i Ørkenen, hvor han havde slået Lejr ved Guds Bjerg, 6 og han lod Moses melde: "Jetro, din Svigerfader, kommer til dig med din Hustru og hendes to Sønner!" 7 Da gik Moses sin Svigerfader i Møde, bøjede sig for ham og kyssede ham; og da de havde hilst på hinanden, gik de ind i Teltet. 8 Moses fortalte sin Svigerfader om alt, hvad HERREN havde gjort ved Faraos og Ægypten for Israels Skyld, og om alle de Besværligheder, der havde mødt dem undervejs, og hvorledes HERREN havde frelst dem. 9 Da glædede Jetro sig over alt det gode, HERREN havde gjort mod Israel, idet han havde frelst dem af Ægypternes Hånd. 10 Og Jetro

sagde: "Lovet være HERREN, som har frelst eder af Ægypternes og Faraos. Hånd!" ¹¹ Nu ved jeg, at HERREN er større end alle Guder, thi netop ved det, de i deres Overmod foretog sig imod dem, frelste han Folket af Ægypternes Hånd. ¹² Derpå udtog Jetro, Moses' Svigerfader, Brændofre og Slagtofre til Gud; og Aron og alle Israels Ældste kom for at holde Måltid for Guds Åsyn med Moses' Svigerfader. ¹³ Næste Morgen tog Moses Sæde for at holde Ret for Folket, og Folket stod omkring Moses fra Morgen til Aften. ¹⁴ Men da Moses' Svigerfader så alt det Arbejde, han havde med Folket, sagde han: "Hvad er dog det for et Arbejde, du har med Folket? Hvorfor sidder du alene til Doms, medens alt Folket står omkring dig fra Morgen til Aften?" ¹⁵ Moses svarede sin Svigerfader: "Jo, Folket kommer til mig for at rådspørge Gud; ¹⁶ når de har en Retssag, kommer de til mig, og jeg dømmes Parterne imellem og kundgør dem Guds Anordninger og Love." ¹⁷ Da sagde Moses' Svigerfader til ham: "Det er ikke klogt, som du bærer dig ad med det. ¹⁸ På den Måde bliver jo både du selv og Folket der omkring dig ganske udmattet, thi det Arbejde er dig for anstrengende, du kan ikke overkomme det alene. ¹⁹ Læg dig nu på Sinde, hvad jeg siger; jeg vil give dig et Råd, og Gud skal være med dig: Du skal selv træde frem for Gud på Folkets Vegne og forelægge Gud de forefaldende Sager; ²⁰ og du skal indskærpe dem Anordningerne og Lovene og lære dem den Vej, de skal vandre,

og hvad de har at gøre. ²¹ Men du skal af hele Folket udvælge dig dygtige Mænd, som frygter Gud, Mænd, som er til at lide på og hader uretfærdig Vinding, og dem skal du sætte over dem som Forstandere, nogle over tusinde, andre over hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over ti; ²² lad dem til Stadighed holde Ret for Folket. Alle vigtigere Sager skal de forebringe dig, men alle mindre Sager skal de selv afgøre. Let dig således Arbejdet og lad dem komme til at bære Byrden med dig. ²³ Dersom du handler således og Gud vil det så, kan du holde ud, og alt Folket der kan gå tilfreds hjem.” ²⁴ Moses fulgte sin Svigerfaders Råd og gjorde alt, hvad han foreslog. ²⁵ Og Moses udvalgte dygtige Mænd af hele Israel og gjorde dem til Øverster over Folket, til Forstandere, nogle over tusinde, andre over hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over ti. ²⁶ De holdt derpå til Stadighed Ret for Folket; de vanskelige Sager forebragte de Moses, men alle mindre Sager afgjorde de selv. ²⁷ Derpå tog Moses Afsked med sin Svigerfader, og denne begav sig til sit Land.

19

¹ I den tredje Måned* efter Israelitternes Udvandring af Ægypten, på denne Dag nåede de Sinaj Ørken. { [*oprindelig var der vel nævnet en Dato.] } ² De brød op fra Refidim og kom til Sinaj Ørken og slog Lejr i Ørkenen. Der slog Israel Lejr lige over for Bjerget, ³ men Moses steg op til Gud. Da råbte HERREN til ham fra Bjerget:

“Dette skal du sige til Jakobs Hus og kundgøre for Israels Børn: ⁴ I har set, hvad jeg gjorde ved Ægypterne, og hvorledes jeg bar eder på Ørnevinger og bragte eder hid til mig. ⁵ Hvis I nu vil lyde min Røst og holde min Pagt, så skal I være min Ejendom blandt alle Folkene, thi mig hører hele Jordan til, ⁶ og I skal blive mig et Kongerige af Præster og et helligt Folk! Det er de Ord, du skal tale til Israels Børn!” ⁷ Da gik Moses hen og kaldte Folkets Ældste sammen og forelagde dem alle disse Ord, som HERREN havde pålagt ham. ⁸ Og hele Folket svarede, alle som én: “Alt, hvad HERREN har sagt, vil vi gøre!” Da bragte Moses HERREN Folkets Svar. ⁹ Derpå sagde HERREN til Moses: “Se, jeg vil komme til dig i en tæt Sky, for at Folket kan høre, at jeg taler med dig, og for stedse tro også på dig!” Og Moses kundgjorde HERREN Folkets Svar. ¹⁰ Da sagde HERREN til Moses: “Gå til Folket og lad dem hellige sig i Dag og i Morgen og tvætte deres Klæder ¹¹ og holde sig rede til i Overmorgen, thi i Overmorgen vil HERREN stige ned for alt Folkets Øjne på Sinaj Bjerg. ¹² Og du skal rundt om spærre af for Folket og sige til dem: Vogt eder for at gå op på Bjerget, ja for blot at røre ved Yderkanten deraf; enhver, der rører ved Bjerget, er dødsens! ¹³ Ingen Hånd må røre ved ham, han skal stenes eller skydes ned; hvad enten det er et Dyr eller et Menneske, skal det miste Livet. Når Vædderhornet lyder, skal de stige op på Bjerget.” ¹⁴ Så steg Moses ned fra Bjerget til Folket og lod Folket hellige sig, og

de tvættede deres Klæder; ¹⁵ og han sagde til Folket: "Hold eder rede til i Overmorgen, ingen må komme en Kvinde nær!" ¹⁶ Da Morgenen gryede den tredje Dag, begyndte det at tordne og lyne, og en tung Sky lagde sig over Bjerget, og der hørtes vældige Stød i Horn. Da skælvede alt Folket i Lejren. ¹⁷ Så førte Moses Folket fra Lejren hen for Gud, og de stillede sig neden for Bjerget. ¹⁸ Men hele Sinaj Bjerg hylledes i Røg, fordi HERREN steg ned derpå i Ild, og Røgen stod i Vejret som Røg fra en Smelteovn; og hele Folket skælvede såre. ¹⁹ Og Stødene i Hornene blev stærkere og stærkere; Moses talte, og Gud svarede ham med høj Røst. ²⁰ Og da HERREN var steget ned på Sinaj Bjerg, på Toppen af Bjerget, kaldte han Moses op på Toppen af Bjerget, og Moses steg derop. ²¹ Da sagde HERREN til Moses: "Stig ned og indskærp Folket, at de ikke må trænge sig frem til HERREN for at se ham, at der ikke skal ske et stort Mandefald iblandt dem. ²² Selv Præsterne, som ellers træder frem for HERREN, skal hellige sig, for at ikke HERREN skal tynde ud i deres Rækker." ²³ Da sagde Moses til HERREN: "Folket kan jo ikke stige op på Sinaj Bjerg, thi du har selv indskærpet os at afspærre Bjerget og hellige det." ²⁴ Men HERREN sagde til ham: "Stig nu ned og kom atter herop sammen med Aron; men Præsterne og Folket må ikke trænge sig frem for at komme op til HERREN, at han ikke skal tynde ud i deres Rækker." ²⁵ Da steg Moses ned til Folket og sagde det til dem.

20

¹ Gud taledede alle disse Ord og sagde: ² Jeg er HERREN din Gud, som førte dig ud af Ægypten, af Trællehuset. ³ Du må ikke have andre Guder end mig. ⁴ Du må ikke gøre dig noget udskåret Billede eller noget Afbillede af det, som er oppe i Himmelen eller nede på Jorden eller i Vandet under Jorden; ⁵ du må ikke tilbede eller dyrke det, thi jeg HERREN din Gud er en nidkær Gud, der indtil tredje og fjerde Led straffer Fædres Brøde på Børn af dem, som hader mig, ⁶ men i tusind Led viser Miskundhed mod dem, der elsker mig og holder mine Bud! ⁷ Du må ikke misbruge HERREN din Guds Navn, thi HERREN lader ikke den ustraffet, der misbruger hans Navn! ⁸ Kom Hviledagen* i Hu, så du holder den hellig! { [*dvs. Sabbatsdagen.] } ⁹ I seks Dage skal du arbejde og gøre al din Gerning, ¹⁰ men den syvende Dag skal være Hviledag for HERREN din Gud; da må du intet Arbejde udføre, hverken du selv, din Søn eller Datter, din Træl eller Trælkvinde, dit Kvæg eller den fremmede inden dine Porte. ¹¹ Thi i seks Dage gjorde HERREN Himmelen, Jorden og Havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende Dag hvilede han; derfor har HERREN velsignet Hviledagen og helliget den. ¹² Ær din Fader og din Moder, for at du kan få et langt Liv i det Land, HERREN din Gud vil give dig! ¹³ Du må ikke slå ihjel! ¹⁴ Du må ikke bedrive Hor! ¹⁵ Du må ikke stjæle! ¹⁶ Du må ikke sige falsk Vidnesbyrd imod din Næste! ¹⁷ Du må ikke begære din Næstes Hus! Du må

ikke begære din Næstes Hustru, hans Træl eller Trælkvinde, hans Okse eller Æsel eller noget, der hører din Næste til! ¹⁸ Men da hele Folket fornam Tordenen, Lynene og Stødene i Hornene og så det rygende Bjerg forfærdedes Folket og holdt sig skælvende i Frastand; ¹⁹ og de sagde til Moses: "Tal du med os, så vil vi lytte til; men lad ikke Gud tale med os, at vi ikke skal dø!" ²⁰ Men Moses svarede Folket: "Frygt ikke, thi Gud er kommet for at prøve eder, og for at I kan lære at frygte for ham, så I ikke synder." ²¹ Da holdt Folket sig i Frastand medens Moses nærmede sig Mulmet, hvori Gud var. ²² HERREN sagde da til Moses: Således skal du sige til Israelitterne: I har selv set, at jeg har talet med eder fra Himmelen! ²³ I må ikke gøre eder Guder ved Siden af mig; Guder af Sølv eller Guld må I ikke gøre eder! ²⁴ Du skal bygge mig et Alter af Jord, og på det skal du ofre dine Brændofre og Takofre, dit Småkvæg og dit Hornkvæg; på ethvert Sted, hvor jeg lader mit Navn ihukomme, vil jeg komme til dig og velsigne dig. ²⁵ Men hvis du opfører mig Altre af Sten, må du ikke bygge dem af tilhugne Sten, thi når du svinger dit Værktøj derover, vanhelliger du dem. ²⁶ Du må ikke stige op til mit, Alter ad Trin, for at ikke din Blusel skal blottes over det.

21

¹ De Lovbud, du skal forelægge dem, er følgende: ² Når du køber dig en hebræisk Træl, skal han trælle i seks År, men i det syvende

skal han frigives uden Vederlag. ³ Er han ugift, når han kommer til dig, skal han frigives alene; er han gift, skal hans Hustru frigives sammen med ham. ⁴ Hvis hans Herre giver ham en Hustru og hun føder ham Sønner eller Døtre, da skal Hustruen og hendes Børn tilhøre hendes Herre, og Trællen frigives alene. ⁵ Hvis han imidlertid erklærer: "Jeg har fået Kærlighed til min Herre, min Hustru og mine Børn, jeg vil ikke have min Frihed!" ⁶ da skal hans Herre føre ham hen til Gud og stille ham op ad Døren eller Dørstolpen, og hans Herre skal gennembore hans Øre med en Syl, og så skal han være hans Træl for Livstid. ⁷ Når en Mand sælger sin Datter som Trælkvinde, skal hun ikke frigives som Trællene. ⁸ Dersom hun pådrager sig sin Herres Mishag, efter at han har haft Omgang med hende, skal han tillade, at hun købes fri; han har ikke Lov at sælge hende til fremmede Folk, når han har gjort Uret imod hende; ⁹ hvis han derimod bestemmer, at hun skal være hans Søns Hustru, skal han behandle hende, som det tilkommer Døtre. ¹⁰ Hvis han tager sig en anden, har han ikke Lov at forholde den første den Kødspise, Klædning og ægteskabelige Ret, der tilkommer hende. ¹¹ Forholder han hende nogen af disse tre Ting, skal hun frigives uden Vederlag og Betaling. ¹² Den, der slår en Mand ihjel, skal lide Døden. ¹³ Gør han det imidlertid ikke med Forsæt, men styres hans Hånd af Gud, vil jeg anvise dig et Sted, hvor han kan ty hen. ¹⁴ Når derimod en handler med Overlæg, så han med List slår sin Næste ihjel, da skal du rive ham bort

fra mit Alter, for at han kan lide Døden. ¹⁵ Den, der slår sin Fader eller Moder, skal lide Døden. ¹⁶ Den, der stjæler et Menneske, skal lide Døden, hvad enten han har solgt det, eller det endnu findes hos ham. ¹⁷ Den, der forbander sin Fader eller Moder, skal lide Døden. ¹⁸ Når der opstår Strid mellem Mænd, og den ene slår den anden med en Sten eller med Næven, så at han vel ikke dør deraf, men dog må holde Sengen, ¹⁹ så skal Gerningsmanden være sagesløs, hvis han kan stå op og gå ud støttet til sin Stok; kun skal han godtgøre ham hans Tidsspilde og sørge for hans Helbredelse. ²⁰ Når en Mand slår sin Træl eller Trælkvinde med sin Stok, så de dør på Stedet, skal han straffes derfor; ²¹ men hvis de bliver i Live en Dag eller to, skal han ikke straffes; det er jo hans egne Penge. ²² Når Mænd kommer i Slagsmål og støder til en frugtsommelig Kvinde, så hun nedkommer i Utide, men der ellers ingen Ulykke sker, da skal han bøde, hvad Kvindens Mand pålægger ham, og give Erstatning for det dødfødte Barn. ²³ Men hvis der sker en Ulykke, skal du bøde Liv for Liv, ²⁴ Øje for Øje, Tand for Tand, Hånd for Hånd, Fod for Fod, ²⁵ Brandsår for Brandsår, Sår for Sår, Skramme for Skramme. ²⁶ Når en Mand slår sin Træl eller sin Trælkvinde i Øjet og ødelægger det, skal han give dem fri til Erstatning for Øjet; ²⁷ og hvis han slår en Tand ud på sin Træl eller Trælkvinde, skal han give dem fri til Erstatning for Tandens. ²⁸ Når en Okse stanger en Mand eller Kvinde ihjel, skal Oksen stenes, og dens Kød må ikke spises, men Ejeren er sagesløs; ²⁹ men hvis Oksen allerede tidligere

har villet stange, og dens Ejer er advaret, men alligevel ikke passer på den, og den så dræber en Mand eller Kvinde, da skal Oksen stenes, og dens Ejer skal også lide Døden; ³⁰ men hvis der pålægges ham Sonepenge, skal han betale så stor en Løsesum for sit Liv, som der kræves af ham. ³¹ Også hvis den stanger en Dreng eller en Pige, skal han behandles efter samme Lovbud. ³² Men hvis Oksen stanger en Træl eller Trælkvinde, skal han betale deres Herre tredive Sekel Sølv, og Oksen skal stenes. ³³ Når en Mand tager Dækket af en Cisterne eller graver en Cisterne uden at dække den til, og en Okse eller et Æsel så falder deri, ³⁴ da skal Brøndens Ejer erstatte det; han skal give Dyrets Ejer Erstatning i Penge, men det døde Dyr skal tilfalde ham, ³⁵ Når en Mands Okse stanger en andens Okse ihjel, skal de sælge den levende Okse og dele Pengene, og ligeledes skal de dele det døde dyr. ³⁶ Men hvis det er vitterligt, at Oksen tidligere har villet stange, og dens Ejer ikke har passet på den, da skal han erstatte Okse med Okse, men det døde Dyr skal tilfalde ham.

22

¹ Når en Mand stjæler en Okse eller et Får og slagter eller sælger dem, skal han give fem Okser i Erstatning for Oksen og fire Får for Fåret. ² (Hvis en Tyv gribes på fersk Gerning ved et natligt Indbrud og bliver slået ihjel, da bliver der ikke Tale om Blodskyld;) ³ (men hvis Solen er stået op, pådrager man sig Blodskyld).

Erstatning skal han give, og ejer han intet, skal han sælges som Træl til Vederlag for det stjålne; ⁴ hvis derimod det stjålne findes levende i hans Besiddelse, da skal han give dobbelt Erstatning, hvad enten det er en Okse, et Æsel, eller et Får. ⁵ Når en Mand afsvider en Mark eller en Vingård og lader Ilden brede sig, så den antænder en andens Mark, da skal han give det bedste af sin Mark eller Vingård i Erstatning; ⁶ men breder Ilden sig ved at tage fat i Tjørnekrat, og Kornneg eller Sæd brænder, eller en Mark svides af, så skal den, der antændte Ilden, give simpel Erstatning. ⁷ Når en Mand giver en anden Penge eller Sager i Varetægt, og de stjæles fra hans Hus, da skal Tyven, hvis han findes, give dobbelt Erstatning; ⁸ men hvis Tyven ikke findes, skal Husets Ejer træde frem for Gud og sværge på, at han ikke har forgrebet sig på den andens Gods. ⁹ I alle Tilfælde hvor det drejer sig om Uredelighed med en Okse, et Æsel, et Får, en Klædning eller en hvilken som helst bortkommen Ting, hvorom der rejses Krav, skal de to Parters Sag bringes frem for Gud, og den, som Gud dømmer skyldig, skal give den anden dobbelt Erstatning. ¹⁰ Når en Mand giver en anden et Æsel, en Okse, et Får eller et andet Stykke Kvæg i Varetægt, og Dyret dør, kommer til Skade eller røves, uden at nogen ser det, ¹¹ da skal han sværge ved HERREN på, at han ikke har forgrebet sig på den andens Ejendom, og det skal være afgørende imellem dem; Dyrets Ejer skal tage Eden god, og den anden behøver ikke at give Erstatning.

¹² Stjæles det derimod fra ham, skal han give Ejeren Erstatning. ¹³ Hvis det sønderrives*, skal han bringe det sønderrevne Dyr med som Bevis; det sønderrevne skal han ikke erstatte. { [*af et Rovdyr.] } ¹⁴ Når en låner et Dyr af en anden, og det kommer til Skade eller dør, uden at Ejeren er til Stede, skal han give Erstatning; ¹⁵ er Ejeren derimod til Stede, skal han ikke give Erstatning; var det lejet, er Lejesummen Erstatning. ¹⁶ Når en Mand forfører en Jomfru, der ikke er trolovet, og ligger hos hende, skal han udrede Brudekøbesummen for hende og tage hende til Hustru; ¹⁷ og hvis hendes Fader vægrer sig ved at give ham hende, skal han tilveje ham den sædvanlige Brudekøbesum for en Jomfru. ¹⁸ En Troldkvinde må du ikke lade leve. ¹⁹ Enhver, der har Omgang med Kvæg, skal lide Døden. ²⁰ Den, der ofrer til andre Guder end HERREN alene, skal der lægges Band på. ²¹ Den fremmede må du ikke undertrykke eller forulempe, thi I var selv fremmede i Ægypten. ²² Enken eller den faderløse må I aldrig mishandle; ²³ hvis I mishandler dem, og de råber om Hjælp til mig, vil jeg visselig høre på deres Klageråb, ²⁴ og da vil min Vrede blusse op, og jeg vil slå eder ihjel med Sværdet, så eders egne Hustruer bliver Enker og eders Børn faderløse. ²⁵ Når du låner Penge til en fattig Mand af mit Folk i dit Nabolag, må du ikke optræde som en Ågerkarl over for ham. I må ikke tage Renter af ham. ²⁶ Hvis du tager din Næstes Kappe i Pant, skal du give ham den tilbage inden Solnedgang; ²⁷ thi den er det eneste,

han har at dække sig med, det er den, han hyller sit Legeme i; hvad skulde han, ellers ligge med? Og når han råber til mig, vil jeg høre ham, thi jeg er barmhjertig. ²⁸ Gud må du ikke spotte, og dit Folks Øvrighed må du ikke forbande. ²⁹ Din Lades Overflod og din Vinperses Saft må du ikke holde tilbage. Den førstefødte af dine Sønner skal du give mig. ³⁰ Ligeså skal du gøre med dit Hornkvæg og dit Småkvæg; i syv Dage skal det blive hos Moderen, men på den ottende Dag skal I give mig det. ³¹ I skal være mig hellige Mænd; Kød af sønderrevne Dyr må I ikke spise, I skal kaste det for Hundene.

23

¹ Du må ikke udsprede falske Rygter. Gør ikke fælles Sag med den, der har Uret, ved at optræde som uretfærdigt Vidne. ² Du må ikke følge Mængden i, hvad der er ondt, eller i dit Vidnesbyrd for Retten tage Hensyn til Mængden, så du bøjer Retten. ³ Du må ikke tage Parti for den ringe i hans Retssag. ⁴ Når du træffer din Fjendes Okse eller Æsel løbende løse, skal du bringe dem tilbage til ham. ⁵ Når du ser din Uvens Æsel segne under sin Byrde, må du ikke lade ham i Stikken, men du skal hjælpe ham med at læsse Byrden af. ⁶ Du må ikke bøje din fattige Landsmands Ret i hans Retssag. ⁷ Hold dig fra en uretfærdig Sag; og den, som er uskyldig og har Ret. må du ikke berøve Livet; nej, du må ikke skaffe den Ret, som har Uret. ⁸ Tag ikke mod Bestikkelse, thi Bestikkelse gør

den seende blind og fordrejer Sagen for dem, der har Ret. ⁹ Undertryk ikke den fremmede; I ved jo, hvorledes den fremmede er til Mode, thi I, var selv fremmede i Ægypten. ¹⁰ Seks År igennem skal du tilså dit Land og indsamle dets Afgrøde; ¹¹ men i det syvende skal du lade det hvile og ligge urørt, så at de fattige i dit Folk kan gøre sig til gode dermed, og Markens vilde Dyr kan æde, hvad de levner; ligeså skal du gøre med din Vingård og dine Oliventræer. ¹² I seks Dage skal du gøre dit Arbejde, men på den syvende skal du hvile, for at dine Okser og Æsler kan få Hvile og din Trælkvindes Søn og den fremmede hvile ud. ¹³ Hold eder alt, hvad jeg siger eder, efterrettelig; du må ikke nævne andre Guders Navn, det må ikke høres i din Mund. ¹⁴ Tre Gange om Året skal du holde Højtid for mig. ¹⁵ Du skal fejre de usyrede Brøds Højtid; i syv Dage skal du spise usyret Brød, som jeg har pålagt dig, på den fastsatte Tid i Abib Måned, thi i den Måned vandrede du ud af Ægypten, Man må ikke stedes for mit Åsyn med tomme Hænder. ¹⁶ Fremdeles skal du fejre Højtiden for Høsten, Førstegrøden af dit Arbejde, af hvad du sår i din Mark, og Højtiden for Frugthøsten ved Årets Udgang, når du har bjærget Udbyttet af dit Arbejde hjem fra Marken. ¹⁷ Tre Gange om Året skal alle dine Mænd stedes for den Herre HERRENS Åsyn. ¹⁸ Du må ikke ofre Blodet af mit Slagtoffer sammen med syret Brød. Fedtet fra min Højtid må ikke gemmes til næste Morgen. ¹⁹ Du skal bringe det første, Førstegrøden af

din Jord, til HERREN din Guds Hus. Du må ikke koge et Kid i dets Moders Mælk. ²⁰ Se, jeg sender en Engel foran dig for at vogte dig undervejs og føre dig til det Sted, jeg har beredt. ²¹ Tag dig vel i Vare for ham og adlyd ham; vær ikke genstridig imod ham, thi han skal ikke tilgive eders Overtrædelser, efterdi mit Navn er i ham. ²² Når du adlyder ham og gør alt, hvad jeg siger, vil jeg være dine Fjenders Fjende og dine Modstanderes Modstander, ²³ Ja, min Engel skal drage foran dig og føre dig til Amoritterne, Hetitterne, Perizzitterne, Kana'anæerne, Hivvitterne og Jebusitterne, og jeg vil udrydde dem. ²⁴ Du må ikke tilbede eller dyrke deres Guder eller følge deres Skikke; men du skal nedbryde dem og sønderslå deres Stenstøtter. ²⁵ I skal dyrke HERREN eders Gud, så vil jeg velsigne dit Brød og dit Vand og holde Sygdomme borte fra dig. ²⁶ Utidige Fødsler eller Ufrugtbarhed skal ikke forekomme i dit Land, og dine Dages Mål vil jeg gøre fuldt. ²⁷ Jeg vil sende min Rædsel foran dig og bringe Bestyrtelse over alle de Folk, du kommer til, og jeg vil drive alle dine Fjender på Flugt for dig. ²⁸ Jeg vil sende Gedehamse foran dig, og de skal drive Hivvitterne, Kana'anæerne og Hetitterne bort foran dig. ²⁹ Men jeg vil ikke drive dem bort foran dig i et og samme År, for at Landet ikke skal lægges øde, og for at Markens vilde Dyr ikke skal tage Overhånd for dig; ³⁰ lidt efter lidt vil jeg drive dem bort foran dig, indtil du bliver så talrig, at du kan tage Landet i Besiddelse. ³¹ Jeg vil lade dine

Landemærker nå fra det røde Hav til Filisternes Hav, fra Ørkenen til Floden, thi jeg giver Landets Indbyggere i eders Hånd, så du kan drive dem bort foran dig. ³² Du må ikke slutte Pagt med dem eller deres Guder. ³³ De må ikke blive boende i dit Land, for at de ikke skal forlede dig til Synd imod mig, til at dyrke deres Guder, så det bliver dig til en Snare!

24

¹ Og han sagde til Moses: “Stig op til HERREN, du og Aron, Nadab og Abihu og halvfjerdsindstyve af Israels Ældste, og tilbed i Frastand; ² Moses alene skal træde hen til HERREN, de andre ikke, og det øvrige Folk må ikke følge med ham derop.” ³ Derpå kom Moses og kundgjorde hele Folket alle HERRENS Ord og alle Lovbudene, og hele Folket svarede enstemmigt: “Alle de Ord, HERREN har talet, vil vi overholde.” ⁴ Da skrev Moses alle HERRENS Ord op; og tidligt næste Morgen rejste han ved Foden af Bjerget et Alter og tolv Stenstøtter svarende til Israels tolv Stammer. ⁵ Derefter sendte han de unge Mænd blandt Israelitterne hen for at bringe Brændofre og slagte unge Tyre som Takofre til HERREN. ⁶ Og Moses tog den ene Halvdel af Blodet og gød det i Offerskålene, men den anden Halvdel sprængte han på Alteret. ⁷ Så tog han Pagtsbogen og læste den op i Folkets Påhør, og de sagde: “Vi vil gøre alt, hvad HERREN har talet, og lyde ham!” ⁸ Derpå tog Moses Blodet og sprængte det på Folket, idet han sagde: “Se, dette er Pagts Blod, den Pagt, HERREN har sluttet med eder på

Grundlag af alle disse Ord.”⁹ Og Moses, Aron, Nadab og Abihu og halvfjerdsindstve af Israels Ældste steg op¹⁰ og skuede Israels Gud; under hans Fødder var der ligesom Safirfliser, som selve Himmelen i Stråleglans.¹¹ Men han lagde ikke Hånd på Israeliternes ypperste Mænd. De skuede Gud, og de spiste og drak.¹² Og HERREN sagde til Moses: “Stig op til mig på Bjerget og bliv der; så vil jeg give dig Stentavlerne, Loven og Budet, som jeg har opskrevet til Vejledning for dem.”¹³ Da bød Moses og Josua, hans Medhjælper op, og Moses steg op på Guds Bjerg;¹⁴ men til de Ældste sagde han: “Vent på os her, til vi kommer tilbage til eder. Se, Aron og Hur er hos eder; er der nogen, der har en Retstrætte, kan han henvende sig til dem!”¹⁵ Derpå steg Moses op på Bjerget. Da indhyllede Skyen Bjerget,¹⁶ og HERRENS Herlighed nedlod sig på Sinaj Bjerg. Og Skyen indhyllede Sinaj Bjerg i seks Dage, men den syvende Dag råbte HERREN ud fra Skyen til Moses;¹⁷ og medens HERRENS Herlighed viste sig for Israeliternes Øjne som en fortærende Ild på Bjergets Top,¹⁸ gik Moses ind i Skyen og steg op på Bjerget. Og Moses blev på Bjerget i fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter.

25

¹ HERREN talde til Moses og sagde: ² Sig til Israelitterne, at de skal bringe mig en Offerydelse; af enhver, som i sit Hjerter føler sig tilskyndet dertil, skal I tage min Offerydelse.

³ Og Offerydelsen, som I skal tage af dem, skal bestå af Guld, Sølv, Kobber, ⁴ violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn, Byssus, Gedehår, ⁵ rødfarvede Vædderskind, Tahasjskind*, Akacietræ, { [*usikkert Ord, sandsynligvis Søkoskind.] } ⁶ Olie til Lysestagen, vellugtende Stoffer til Salveolien og Røgelsen, ⁷ Sjøhamsten og Ædelsten til Indfatning på Efoden og Brystskjoldet. ⁸ Og du skal indrette mig en Helligdom, for at jeg kan bo midt iblandt dem. ⁹ Du skal indrette Boligen og alt dens Tilbehør nøje efter det Forbillede, jeg vil vise dig. ¹⁰ Du skal lave en Ark af Akacietræ, halvtredje Alen lang, halvanden Alen bred og halvanden Alen høj, ¹¹ og overtrække den med purt Guld; indvendig og udvendig skal du overtrække den og sætte en gylden Krans rundt om den; ¹² og du skal støbe fire Guldringe til den og sætte dem på dens fire Fødder, to Ringe på hver Side at den. ¹³ Så skal du lave Bærestænger af Akacietræ og overtrække dem med Guld, ¹⁴ og du skal stikke Stængerne gennem Ringene på Arkens Sider, for at den kan bæres med dem; ¹⁵ Stængerne skal blive i Ringene, de må ikke tages ud. ¹⁶ Og i Arken skal du nedlægge Vidnesbyrdet, som jeg vil give dig. ¹⁷ Så skal du lave et Sonedække* af purt Guld, halvtredje Alen langt og halvanden Alen bredt; { [*Luther oversatte: Nådestolen. 3 Mos. 16, 14-16. Rom. 3, 25.] } ¹⁸ og du skal lave to Keruber af Guld, i drevet Arbejde skal du lave dem, ved begge Ender af Sonedækket. ¹⁹ Den ene Kerub skal du anbringe ved den ene Ende,

den anden Kerub ved den anden; du skal lave Keruberne således, at de er i ét med Sonedækket ved begge Ender. ²⁰ Og Keruberne skal brede deres Vinger i Vejret, således at de dækker over Sonedækket med deres Vinger, og de skal vende Ansigtet mod hinanden; nedad mod Sonedækket skal Kerubernes Ansigter vende. ²¹ Og Sonedækket skal du lægge over Arken, men i Arken skal du lægge Vidnesbyrdet, som jeg vil give dig. ²² Der vil jeg mødes med dig, og fra Sonedækket, fra Pladsen mellem de to Keruber på Vidnesbyrdets Ark, vil jeg meddele dig alle de Bud, jeg har at give dig til Israelitterne. ²³ Fremdeles skal du lave et Bord af Akacietræ, to Alen langt, en Alen bredt og halvanden Alen højt, ²⁴ og overtrække det med purt Guld og sætte en gylden Krans rundt om det. ²⁵ Og du skal sætte en Liste af en Hånds Bredde rundt om det og en gylden Krans rundt om Listen. ²⁶ Så skal du lave fire Guldringe og sætte dem på de fire Hjørner ved dets fire Ben; ²⁷ lige ved Listen skal Ringene sidde til at stikke Bærestængerne i, så at man kan bære Bordet. ²⁸ Og du skal lave Bærestængerne af Akacietræ og overtrække dem med Guld, og med dem skal Bordet bæres. ²⁹ Og du skal lave de dertil hørende Fade og Kander, Krukker og Skåle til at udgyde Drikoffer med; af purt Guld skal du lave dem. ³⁰ På Bordet skal du altid have Skuebrød liggende for mit Åsyn. ³¹ Fremdeles skal du lave en Lysestage af purt Guld, i drevet Arbejde skal Lysestagen, dens Fod og selve Stagen, laves, således af dens

Blomster med Bægere og Kroner er i ét med den. ³² Seks Arme skal udgå fra Lysestagens Side, tre fra den ene og tre fra den anden Side. ³³ På hver af Armene, der udgår fra Lysestagen, skal der være tre mandelblomstlignende Blomster med Bægere og Kroner, ³⁴ men på selve Stagen skal der være fire mandelblomstlignende Blomster med Bægere og Kroner, ³⁵ et Bæger under hvert af de tre Par Arme, der udgår fra Lysestagen. ³⁶ Bægrene og Armene skal være i ét med den, så at det hele udgør ét drevet Arbejde af purt Guld. ³⁷ Og du skal lave syv Lamper til den og sætte disse Lamper på den, for at de kan lyse Pladsen foran op. ³⁸ Dens Lampesakse og Bakker skal være af purt Guld. ³⁹ Der skal bruges en Talent purt Guld til den og til alt dette Tilbehør. ⁴⁰ Se til, at du udfører det efter det Forbillede, som vises dig på Bjerget.

26

¹ Boligen skal du lave af ti Tæpper af tvundet Byssus, violet og rødt Purpurgarn og karmoisinrødt Garn med Keruber på i Kunstvævning. ² Hvert Tæppe skal være otte og tyve Alen langt og fire Alen bredt; alle Tæpperne skal have samme Mål. ³ Tæpperne skal sys sammen, fem og fem. ⁴ I Kanten af det ene Tæppe, det yderste i det ene sammensyede Stykke, skal du sætte Løkker af violet Purpurgarn, og ligeledes skal du sætte Løkker i Kanten af det yderste Tæppe i det andet sammensyede Stykke; ⁵ du skal sætte halvtredsindstyve Løkker på det ene

Tæppe og halvtredsindstyre Løkker i Kanten af det tilsvarende Tæppe i det andet sammensyede Stykke, Løkke lige over for Løkke. ⁶ Og du skal lave halvtredsindstyre Guldkroge til at forbinde Tæpperne med hinanden, så at Boligen udgør et Hele. ⁷ Fremdeles skal du lave Tæpper af Gedehår til et Teltdække uden om Boligen, og her skal du lave elleve Tæpper, ⁸ hvert Tæppe skal være tredive Alen langt og fire Alen bredt; alle Tæpperne skal have samme Mål. ⁹ Og du skal sy de fem af Tæpperne sammen for sig og de seks for sig; det sjette Tæppe, det, der kommer til at ligge over Teltets Forside, skal du lægge dobbelt. ¹⁰ Og du skal sætte halvtredsindstyre Løkker i Kanten af det yderste Tæppe i det ene sammensyede Stykke og halvtredsindstyre Løkker i Kanten af det tilsvarende Tæppe i det andet sammensyede Stykke. ¹¹ Og du skal lave halvtredsindstyre Kobberkroge og stikke dem i Løkkerne og sammenføje Teltdækket, så de udgør et Hele. ¹² Men hvad angår det overskydende af Teltdækkets Tæpper, skal Halvdelen deraf hænge ned over Boligens Bagside, ¹³ og den overskydende Alen på begge Sider af Telttæppernes Længder skal hænge ned over begge Boligens Sider for at dække den. ¹⁴ Fremdeles skal du lave et Dække over Teltdækket af rødfarvede Vædderskind og derover endnu et Dække af Tahasjskind. ¹⁵ Fremdeles skal du lave Brædderne til Boligen af Akacietræ til at stå op, ¹⁶ hvert Bræt ti Alen højt og halvanden Alen bredt. ¹⁷ På hvert Bræt

skal der være to indbyrdes forbundne Tapper; således skal du indrette det ved alle Boligens Brædder. ¹⁸ Af Brædderne, som du skal lave til Boligen, skal tyve være til Sydsiden, ¹⁹ og til de tyve Brædder skal du lave fyrretyve Fodstykker af Sølv, to Fodstykker til de to Tapper på hvert Bræt. ²⁰ Andre tyve Brædder skal laves til Boligens anden Side, som vender mod Nord, ²¹ med fyrretyve Fodstykker af Sølv, to Fodstykker til hvert Bræt. ²² Og til Bagsiden, der vender mod Vest, skal du lave seks Brædder. ²³ Til Boligens Baghjørner skal du lave to Brædder, ²⁴ som skal bestå af to Stykker fornedet og ligeledes af to Stykker foroven, indtil den første Ring; således skal de begge indrettes for at danne de to Hjørner. ²⁵ Altså bliver der til Bagsiden otte Brædder med tilhørende seksten Fodstykker af Sølv, to til hvert Bræt. ²⁶ Og du skal lave Tværstænger af Akacietræ, fem til de Brædder, der danner Boligens ene Side, ²⁷ fem til de Brædder, der danner Boligens anden Side, og fem til de Brædder, der danner Boligens Bagside mod Vest; ²⁸ den mellemste Tværstang midt på Brædderne skal nå fra den ene Ende af Væggen til den anden. ²⁹ Du skal overtrække Brædderne med Guld, og deres Ringe, som Tværstængerne skal stikkes i, skal du lave af Guld, og Tværstængerne skal du overtrække med Guld. ³⁰ Og du skal rejse Boligen på den Måde, som vises dig på Bjerget. ³¹ Fremdeles skal du lave et Forhæng af violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus; det skal

laves i Kunstvævning med Keruber på. ³² Du skal hænge det på fire Piller af Akacietræ, overtrukne med Guld og med Knager af Guld, på fire Fodstykker af Sølv; ³³ og du skal hænge Forhænget under Krogene* og bringe Vidnesbyrdets Ark ind i Rummet bag ved Forhænget, og Forhænget skal danne eder en Skillevæg mellem det Hellige og det Allerhelligste. { [*dvs. de v. 6 omtalte.] } ³⁴ Og Sonedækket skal du lægge over Vidnesbyrdets Ark i det Allerhelligste. ³⁵ Men Bordet skal du stille uden for Forhænget, og Lysestagen over for Bordet ved Boligens søndre Væg; Bordet skal du altså stille ved den nordre Væg. ³⁶ Fremdeles skal du lave et Forhæng til Teltets indgang af violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus i broget Vævning; ³⁷ og til Forhænget skal du lave fem Piller af Akacietræ, som du skal overtrække med Guld, med Knager af Guld, og du skal støbe fem Fodstykker dertil af Kobber.

27

¹ Fremdeles skal du lave Alteret af Akacietræ, fem Alen langt og fem Alen bredt, firkantet skal Alteret være, og tre Alen højt. ² Du skal lave Horn til dets fire Hjørner, således at de er i ét dermed, overtrække det med Kobber ³ og lave Kar dertil, for at Asken kan fjernes, ligeledes de dertil hørende Skovle, Skåle, Gafler og Pander; alt dets Tilbehør skal du lave af Kobber. ⁴ Du skal omgive det med et flettet Kobbergitter, og du skal sætte fire Kobberringe på Fletværket. på dets fire Hjørner. ⁵ Og du

skal sætte Gitteret neden under Alterets Liste, således at Fletværket når op til Alterets halve Højde. ⁶ Fremdeles skal du lave Bærestænger til Alteret, Stænger af Akacietræ, og overtrække dem med Kobber. ⁷ Og Stængerne skal stikkes gennem Ringene, så at de sidder langs Alterets to Sider, når det bæres. ⁸ Du skal lave det hult af Brædder; som det vises dig på Bjerget, skal du lave det. ⁹ Boligens Forgård skal du indrette således: På Sydsiden skal der være et Forgårdsomhæng af tvundet Byssus, hundrede Alen langt på denne ene Side, ¹⁰ med tyve Piller og tyve Fodstykker af Kobber og med Knager og Bånd af Sølv til Pillerne. ¹¹ Og på samme Måde skal der på den nordre Langside være et Omhæng, hundrede Alen langt, med tyve Piller og tyve Fodstykker af Kobber og med Knager og Bånd af Sølv til Pillerne. ¹² På Forgårdens Bredside mod Vest skal der være et Omhæng, halvtredsindstyre Alen langt, med ti Piller og ti Fodstykker, ¹³ og Forgårdens Bredside mod Øst skal være halvtredsindstyre Alen lang. ¹⁴ På den ene Side deraf skal der være femten Alen Omhæng med tre Piller og tre Fodstykker, ¹⁵ på den anden Side ligeledes femten Alen Omhæng med tre Piller og tre Fodstykker. ¹⁶ Forgårdens Indgang skal have et Forhæng på tyve Alen af violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus i broget Vævning med fire Piller og fire Fodstykker. ¹⁷ Alle Forgårdens Piller rundt omkring skal have Bånd af Sølv, Knager af Sølv og Fodstykker af Kobber. ¹⁸ Omhænget

om Forgården skal være hundrede Alen på hver Langside, halvtredsindstyre Alen på hver Bredside og fem Alen højt; det skal være af tvundet Byssus, og Fodstykkerne skal være af Kobber. ¹⁹ Alle Redskaber, der bruges ved Arbejdet på Boligen, alle dens Pæle og alle Forgårdens Pæle skal være af Kobber. ²⁰ Fremdeles skal du pålægge Israelitterne at skaffe dig ren Olivenolie af knuste Frugter til Lysestagen, og der skal stadig sættes Lamper på. ²¹ I Åbenbaringstellet uden for Forhænget, der hænger foran Vidnesbyrdet, skal Aron og hans Sønner gøre den i Stand, at den kan brænde fra Aften til Morgen for HERRENS Åsyn. Det skal være en evig gyldig Bestemmelse, der skal påhvile Israelitterne fra Slægt til Slægt.

28

¹ Du skal lade din Broder Aron og hans Sønner tillige med ham træde frem af Israelitternes Midte og komme hen til dig, for at de kan gøre Præstetjeneste for mig, Aron og Arons Sønner, Nadab, Abihu, Eleazar og Itamar. ² Og du skal tilvirke din Broder Aron hellige Klæder til Ære og Pryd, ³ og du skal byde alle kunstforstandige Mænd, hvem jeg har fyldt med Kunstfærdigheds Ånd, at tilvirke Aron Klæder, for at han kan helliges til at gøre Præstetjeneste for mig. ⁴ Klæderne, som de skal tilvirke, er følgende: Brystskjold, Efod, Kåbe, Kjortel af mønstret Stof, Hovedklæde og Bælte. De skal tilvirke din Broder Aron og hans Sønner hellige

Klæder, for at de kan gøre Præstetjeneste for mig, ⁵ og dertil skal de bruge Guldtråd, violet og rødt Purpurgarn, Karmoisinrødt Garn og Byssus. ⁶ Efoden skal du tilvirke af Guldtråd, violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus i Kunstvævning. ⁷ Den skal have to Skulderstykker, der skal være til at hæfte på; den skal hæftes sammen ved begge Hjørner. ⁸ Og dens Bælte, som skal bruges, når den tages på, skal være af samme Arbejde og i ét med den; det skal være af Guldtråd, violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus. ⁹ Så skal du tage de to Sjøhamsten og gravere Israels Sønners Navne i dem, ¹⁰ seks af Navnene på den ene Sten og de andre seks på den anden efter Aldersfølge; ¹¹ med Stenskærerarbejde, som ved Graving af Signeter, skal du indgravere Israels Sønners Navne i de 14 Sten, og du skal indfatte dem i Guldpletværk. ¹² Disse to Sten skal du fæste på Efodens Skulderstykker, for at Stenene kan bringe Israels Sønner i Minde*, og Aron skal bære deres Navne for HERRENS Åsyn på sine Skuldre for at bringe dem i Minde. { [*hos Herren.] } ¹³ Og du skal tilvirke Fletværk af Guld ¹⁴ og to Kæder af purt Guld; du skal lave dem i snoet Arbejde, som når man snor Reb, og sætte disse snoede Kæder på Fletværket. ¹⁵ Fremdeles skal du tilvirke Retskendelsens Brystskjold i Kunstvævning på samme Måde som Efoden; af Guldtråd, violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus

skal du lave det; ¹⁶ det skal være firkantet og lægges dobbelt, et Spand langt og et Spand bredt, ¹⁷ Og du skal udstyre det med en Besætning af Sten, fire Rækker Sten: Karneol, Topas og Smaragd i den første Række, ¹⁸ Rubin, Safir og Jaspis i den anden, ¹⁹ Hyacint, Agat og Ametyst i den tredje, ²⁰ Krysolit, Sjøham og Onyks i den fjerde; og de skal omgives med Guldfletværk i deres Indfatninger. ²¹ Der skal være tolv Sten, svarende til Israels Sønners Navne, en for hvert Navn; det skal være graveret Arbejde som Signeter, således at hver Sten bærer Navnet på en af de tolv Stammer. ²² Til Brystskjoldet skal du lave snoede Kæder af purt Guld, snoet Arbejde, som når man snor Reb. ²³ Til Brystskjoldet skal du lave to Guldringe og sætte disse to Ringe på Brystskjoldets øverste Hjørner, ²⁴ og de to Guldsnore skal du knytte i de to Ringe på Brystskjoldets Hjørner; ²⁵ Snorenes anden Ende skal du anbringe i det Fletværker og fæste dem på Forsiden af Efodens Skulderstykke. ²⁶ Og du skal lave to andre Guldringe og sætte dem på Brystskjoldets to andre Hjørner på den indre, mod Efoden vendende Rand. ²⁷ Og du skal lave endnu to Guldringe og fæste dem på Efodens to Skulderstykker forneden på Forsiden, hvor den er hæftet sammen med Skulderstykkerne, oven over Efodens Bælte; ²⁸ og man skal med Ringene binde Brystskjoldet fast til Efodens Ringe ved Hjælp af en violet Purpursnor, så at det kommer til at sidde oven over Efodens Bælte og ikke løsner sig fra Efoden. ²⁹ Aron skal

således stedse bære Israels Sønners Navne på Retskendelsens Brystskjold på sit Hjerte, når han går ind i Helligdommen, for at bringe dem i Minde for HERRENS Åsyn. ³⁰ Og i Retskendelsens Brystskjold skal du lægge Urim og Tummim, så at Aron bærer dem på sit Hjerte, når han går ind for HERRENS Åsyn, og Aron skal stedse bære Israelitternes Retskendelse på sit Hjerte for HERRENS Åsyn. ³¹ Fremdeles skal du tilvirke Kåben, som hører til Efoden, helt og holdent af violet Purpur. ³² Midt på skal den have en Halsåbning ligesom Halsåbningen på en Panserskjorte, omgivet af en Linning i vævet Arbejde, for at den ikke skal rives itu; ³³ og langs dens nederste Kant skal du sy Granatæbler af violet og rødt Purpurgarn og karmoisinrødt Garn og mellem dem Guldbjælder hele Vejen rundt, ³⁴ så at Guldbjælder og Granatæbler skifter hele Vejen rundt langs Kåbens nederste Kant. ³⁵ Aron skal bære den, når han gør Tjeneste, så at det kan høres, når han går ind i Helligdommen for HERRENS Åsyn, og når han går ud derfra, at han ikke skal dø, ³⁶ Fremdeles skal du lave en Pandeplade af purt Guld, og i den skal du gravere, som når man graverer Signeter: "Helliget HERREN." ³⁷ Den skal du fastgøre med en violet Purpursnor, og den skal sidde på Hovedklædet, foran på Hovedklædet skal den sidde. ³⁸ Aron skal bære den på sin Pande, for at han kan tage de Synder på sig, som klæder ved de hellige Gaver, Israelitterne

frembærer, ved alle de hellige Gaver, de bringer; og Aron skal stedse have den på sin Pande for at vinde dem HERRENS Velbehag. ³⁹ Kjortelen skal du væve i mønstret Vævning af Byssus. Og du skal tilvirke et Hovedklæde af Byssus og et Bælte i broget Vævning. ⁴⁰ Også til Arons Sønner skal du tilvirke Kjortler, og du skal tilvirke Bælter til dem og Huer til Ære og Pryd. ⁴¹ Og du skal iføre din Broder Aron og hans Sønner dem, og du skal salve dem, indsætte dem og hellige dem til at gøre Præstetjeneste for mig. ⁴² Tillige skal du tilvirke Linnedbenklæder til dem til at skjule deres Blusel, og de skal nå fra Hoften ned på Lårene. ⁴³ Dem skal Aron og hans Sønner bære, når de går ind i Åbenbaringsteltet eller træder frem til Alteret for at gøre Tjeneste i Helligdommen, at de ikke skal pådrage sig Skyld og lide Døden. En evig gyldig Anordning skal det være for ham og hans Afkom efter ham.

29

¹ Således skal du bære dig ad med dem, når du helliger dem til at gøre Præstetjeneste for mig: Tag en ung Tyr, to lydefri Vædre, ² usyrede Brød, usyrede Kager, rørte i Olie, og usyrede Fladbrød, smurte med Olie; af fint Hvedemel skal du bage dem. ³ Læg dem så i én Kurv og bær dem frem i Kurven sammen med Tyren og de to Vædre. ⁴ Lad derpå Aron og hans Sønner træde hen til Åbenbaringsteltets Indgang og tvæt dem med Vand. ⁵ Tag så Klæderne og ifør Aron Kjortelen, Efodkåben, Efoden og Brystskjoldet og

bind Efoden fast på ham med Bæltet. ⁶ Læg Hovedklædet om hans Hoved og fæst det hellige Diadem på Hovedklædet. ⁷ Tag så Salveolien og udgyd den på hans Hoved og salv ham. ⁸ Lad dernæst hans Sønner træde frem og ifør dem Kjortler, ⁹ omgjord dem med Bælter og bind Huerne på dem. Og Præsteværdigheden skal tilhøre dem med evig Ret. Så skal du indsætte Aron og hans Sønner. ¹⁰ Før Tyren frem foran Åbenbaringsteltet, og Aron og hans Sønner skal lægge deres Hænder på Tyrens Hoved. ¹¹ Slagt så Tyren for HERRENS Åsyn ved Indgangen til Åbenbaringsteltet ¹² og tag noget af Tyrens Blod og stryg det på Alterets Horn med din Finger og udgyd Resten af Blodet ved Alterets Fod. ¹³ Tag så alt Fedtet på Indvoldene, Leverlappen og begge Nyrerne med Fedtet på dem og bring det som Røgoffer på Alteret; ¹⁴ men Tyrens Kød, dens Hud og dens Skarn skal du brænde uden for Lejren. Det er et Syndoffer. ¹⁵ Derpå skal du tage den ene Væder, og Aron og hans Sønner skal lægge deres Hænder på dens Hoved. ¹⁶ Slagt så Vædderen, tag dens Blod og spræng det rundt om på Alteret. ¹⁷ Skær så Vædderen i Stykker, tvæt dens Indvolde og Skinneben, læg dem på Stykkerne og Hovedet ¹⁸ og bring så hele Vædderen som Røgoffer på Alteret. Det er et Brændoffer for HERREN; en liflig Duft, et Ildoffer for HERREN er det. ¹⁹ Derpå skal du tage den anden Væder, og Aron og hans Sønner skal lægge deres Hænder på dens Hoved. ²⁰ Slagt så

Vædderen, tag noget af dens Blod og stryg det på Arons og hans Sønners højre Øreflip og på deres højre Tommelfinger og højre Tommeltå og spræng Resten af Blodet rundt om på Alteret. ²¹ Tag så noget af Blodet på Alteret og af Salveolien og stænk det på Aron og hans Klæder, ligeledes på hans Sønner og deres Klæder. så bliver han hellig, han selv og hans Klæder og ligeledes hans Sønner og deres klæder. ²² Derpå skal du tage Fedtet af Vædderen, Fedthalen, Fedtet på Indvoldene, Leverlappen, begge Nyrerne med Fedtet på dem, dertil den højre Kølle, thi det er en Indsættelsesvædder, ²³ og en Skive Brød, en Oliebrødkage og et Fladbrød af Kurven med de usyrede Brød, som står for HERRENS Åsyn, ²⁴ og lægge det alt sammen på Arons og hans Sønners Hænder og lade dem udføre Svingningen dermed for HERRENS Åsyn. ²⁵ Tag det så igen fra dem og bring det som Røgoffer på Alteret oven på Brændofferet til en liflig Duft for HERRENS Åsyn, et Ildoffer er det for HERREN. ²⁶ Tag derpå Brystet af Arons Indsættelsesvædder og udfør Svingningen dermed for HERRENS Åsyn: det skal være din Del. ²⁷ Således skal du hellige Svingningsbrystet og Offerydelseskøllen, det, hvormed Svingningen udføres, og det, som ydes af Arons og hans Sønners Indsættelsesvædder. ²⁸ Og det skal tilfalde Aron og hans Sønner som en Rettighed, de har Krav på fra Israeliternes Side til evig Tid; thi det er en Offerydelse, og

som Offerydelse skal Israelitterne give det af deres Takofre, som deres Offerydelse til HERREN.

²⁹ Arons hellige Klæder skal tilfalde hans Sønner efter ham, for at de kan salves og indsættes i dem. ³⁰ I syv Dage skal de bæres af den af hans Sønner, som bliver Præst i hans Sted, den, som skal gå ind i Åbenbaringsteltet for at gøre Tjeneste i Helligdommen. ³¹ Så skal du tage Indsættelsvædderen og koge dens Kød på et helligt Sted; ³² og Aron og hans Sønner skal spise Vædderens Kød og Brødet i Kurven ved Indgangen til Åbenbaringsteltet; ³³ de skal spise de Stykker, hvorved der skaffes Soning ved deres Indsættelse og Indvielse, og ingen Lægmand må spise deraf, thi det er helligt. ³⁴ Og dersom der bliver noget af Indsættelseskødet eller Brødet tilovers til næste Morgen, da skal du opbrænde det tiloversblevne; spises må det ikke, thi det er helligt. ³⁵ Således skal du forholde dig over for Aron og hans Sønner, ganske som jeg har pålagt dig. Syv Dage skal du foretage Indsættelsen; ³⁶ daglig skal du ofre en Syndoffertyr til Soningen og rense Alteret for Synd ved at fuldbyrde Soningen på det, og du skal salve det for at hellige det. ³⁷ Syv dage skal du fuldbyrde Soningen på Alteret og hellige det; således bliver Alteret højhelligt; enhver, der kommer i Berøring med Alteret, bliver hellig.* { [*hjemfalder til Gud] }

³⁸ Hvad du skal ofre på Alteret, er følgende: Hver Dag to årgamle Lam som stadigt Offer. ³⁹ Det ene Lam skal du ofre om Morgenen og det andet ved Aftenstid. ⁴⁰ Sammen med det

første Lam skal du bringe en Tiendedel Efa fint Hvedemel, rørt i en Fjerdedel Hin Olie af knuste Oliven, og et Drikoffer af en Fjerdedel Hin Vin. ⁴¹ Og det andet Lam skal du ofre ved Aftenstid; sammen med det skal du ofre et Afgrødeoffer og et Drikoffer som om Morgenen til en liflig Duft, et Ildoffer for HERREN. ⁴² Det skal være et stadigt Brændoffer, som I skal bringe, Slægt efter Slægt, ved Indgangen til Åbenbaringsteltet for HERRENS Åsyn, hvor jeg vil åbenbare mig for dig for at tale til dig, ⁴³ og hvor jeg vil åbenbare mig for Israels Børn, og det skal helliges ved min Herlighed. ⁴⁴ Jeg vil hellige Åbenbaringsteltet og Alteret, og Aron og hans Sønner vil jeg hellige til at gøre Præstetjeneste for mig. ⁴⁵ Og jeg vil bo midt iblandt Israels Børn og være deres Gud; ⁴⁶ og de skal kende, at jeg HERREN er deres Gud, som førte dem ud af Ægypten for at bo midt iblandt dem, jeg HERREN deres Gud!

30

¹ Fremdeles skal du lave et Alter til at brænde Røgelse på: af Akacietræ skal du lave det, ² en Alen langt og en Alen bredt, firkantet skal det være, og to Alen højt, og dets Horn skal være i ét med det. ³ Du skal overtrække det med purt Guld, både Pladen og Siderne hele Vejen rundt og Hornene, og sætte en Guldkrans rundt om; ⁴ og du skal sætte to Guldringe under Kransen på begge Sider, på begge Sidestykkerne skal du sætte dem til at stikke Bærestænger i, for at det kan bæres med dem; ⁵ og Bærestængerne skal

du lave af Akacietræ og overtrække med Guld. ⁶ Derpå skal du opstille det foran Forhænget, der hænger foran Vidnesbyrdets Ark, foran Sonedækket oven over Vidnesbyrdet der, hvor jeg vil åbenbare mig for dig. ⁷ På det skal Aron brænde vellugtende Røgelse; hver Morgen, når han gør Lamperne i Stand, skal han antænde den. ⁸ Og når Aron sætter Lamperne på Lysetaget ved Aftenstid, skal han ligeledes antænde den; det skal være et stadigt Røgelseoffer for HERRENS Åsyn fra Slægt til Slægt. ⁹ I må ikke ofre et lovstridigt Røgelseoffer derpå, ej heller Brændofre eller Afgrødeofre, lige så lidt som I må udgyde Drikofre derpå. ¹⁰ Men én Gang om Året skal Aron skaffe Soning på dets Horn; med noget af Forsoningssyndofferets Blod skal han én Gang om Året skaffe Soning på det, Slægt efter Slægt. Det er højhelligt for HERREN. ¹¹ HERREN taledede fremdeles til Moses og sagde: ¹² Når du holder Mandtal over Israelitterne, skal enhver, som mønstres, ved Mønstringen give HERREN Sonepenge for sit Liv, at ingen Ulykke skal ramme dem i Anledning af Mønstringen. ¹³ Enhver, der må underkaste sig Mønstringen, skal udrede en halv Sekel i hellig Mønt*, tyve Gera på en Sekel, en halv Sekel som Offerydelse til HERREN. { [*se til 3 Mos. 5, 15.] } ¹⁴ Enhver, der må underkaste sig Mønstringen, fra Tyveårsalderen og opefter, skal udrede HERRENS Offerydelse. ¹⁵ Den rige må ikke give mere, den fattige ikke mindre end en halv Sekel, når de bringer HERRENS

Offerydelse til Soning for deres Sjæle. ¹⁶ Og du skal tage Sonepengene af Israelitterne og bruge dem til Tjenesten ved Åbenbaringsteltet. og de skal tjene til at bringe Israelitterne i Minde for HERRENS Åsyn, til Soning for eders Sjæle. ¹⁷ HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: ¹⁸ Du skal lave en Vandkumme med Fodstykke af Kobber til at tvætte sig i op opstille den mellem Åbenbaringsteltet og Alteret og hælde Vand i den, ¹⁹ for at Aron og hans Sønner kan tvætte deres Hænder og Fødder deri. ²⁰ Når de går ind i Åbenbaringsteltet, skal de tvætte sig med Vand for ikke at dø; ligeledes når de træder hen til Alteret for at gøre Tjeneste og brænde Ildofre for HERREN. ²¹ De skal tvætte deres Hænder og Fødder for ikke at dø. Det skal være en evig Anordning for ham og hans Afkom fra Slægt til Slægt. ²² HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: ²³ Du skal tage dig vellugtende Stoffer af den bedste Slags, 500 Sekel ædel Myrra, halvt så meget. 250 Sekel, vellugtende Kanelbark, 250 Sekel vellugtende Kalmus ²⁴ og 500 Sekel Kassia, efter hellig Vægt, og en Hin Olivenolie. ²⁵ Deraf skal du tilberede en hellig Salveolie, en krydret Blanding, som Salveblanderne laver den; en hellig Salveolie skal det være. ²⁶ Med den skal du salve Åbenbaringsteltet, Vidnesbyrdets Ark, ²⁷ Bordet med alt dets Tilbehør, Lysestagen med dens Tilbehør, Røgelsealteret, ²⁸ Brændofferalteret med alt dets Tilbehør og Vandkummen med dens Fodstykke, ²⁹ Således skal du hellige dem, så

de bliver højhellige. Enhver, der kommer i Berøring med dem, bliver hellig.* { [*se til 2 Mos. 29, 37.] } ³⁰ Ligeledes skal du salve Aron og hans Sønner og hellige dem til at gøre Præstetjeneste for mig. ³¹ Men til Israelitterne skal du sige således: Dette skal være mig en hellig Salveolie fra Slægt til Slægt. ³² Den må ikke udgydes på noget Menneskes Legeme, og i denne Blanding må I ikke tilberede lignende Salve til eget Brug, hellig er den, og hellig skal den være eder. ³³ Den, der tilbereder lignende Salve eller anvender den på en Lægmand, skal udryddes af sin Slægt. ³⁴ HERREN taledede fremdeles til Moses og sagde: Tag dig Røgelseoffer, Stakte, Onyksmusling, Galbanum og ren Virak, lige meget af hvert, ³⁵ og tilbered deraf en krydret Røgelse, som Salveblanderne laver den, saltet, ren, til hellig Brug. ³⁶ Deraf skal du støde en Del til Pulver, og noget deraf skal du lægge foran Vidnesbyrdet i Åbenbaringsteltet, hvor jeg vil åbenbare mig for dig. Det skal være eder højhelligt. ³⁷ Den Røgelse, du tilbereder i denne Blanding, må I ikke tilberede til eget Brug. Hellig skal den være dig for HERREN. ³⁸ Den, der tilbereder lignende Røgelse for at nyde dens Duft, skal udryddes af sin Slægt.

31

¹ HERREN taledede fremdeles til Moses og sagde:
² Se, jeg har kaldet Bezal'el, en Søn af Hurs Søn Uri, af Judas Stamme ³ og fyldt ham med Guds Ånd, med Kunstsnilde, Kløgt og Indsigt i alskens

Arbejde ⁴ til at udtænke Kunstværker og til at arbejde i Guld, Sølv og Kobber ⁵ og med Udskæring af Sten til Indfatning og med Træskærerarbejde, kort sagt til at udføre alskens Arbejde. ⁶ Og se, jeg har givet ham Oholiab, Ahisamaks Søn, af Dans Stamme til Medhjælper, og alle kunstforstandige Mænds Hjerter har jeg udrustet med Kunstsnilde, for at de kan udføre alt, hvad jeg har pålagt dig, ⁷ Åbenbaringsteltet, Vidnesbyrdets Ark, Sonedækket derpå og alt Teltets Tilbehør, ⁸ Bordet med dets Tilbehør, Lysestagen af purt Guld med alt dens Tilbehør, Røgelsealteret, ⁹ Brændofferalteret med alt dets Tilbehør og Vandkummen med dens Fodstykke, ¹⁰ Pragtklæderne, de hellige Klæder til Præsten Aron og hans Sønners Klædet til Brug ved Præstetjenesten, ¹¹ Salveolien og den vellugtende Røgelse til Helligdommen. Ganske som jeg har pålagt dig, skal de udføre det. ¹² HERREN talde fremdeles til Moses og sagde: ¹³ Du skal tale til Israelitterne og sige: Fremfor alt skal I holde mine Sabbater, thi Sabbaten er et Tegn mellem mig og eder fra Slægt til Slægt, for at I skal kende, at jeg HERREN er den, der helliger eder. ¹⁴ I skal holde Sabbaten, thi den skal være eder hellig; den, som vanhelliger den, skal lide Døden, ja enhver, som udfører noget Arbejde på den, det Menneske skal udryddes af sin Slægt. ¹⁵ I seks Dage må der arbejdes, men på den syvende Dag skal I holde en fuldkommen Hviledag, helliget HERREN; enhver, som udfører Arbejde på Sabbatsdagen, skal lide

Døden. ¹⁶ Israelitterne skal holde Sabbaten, så at de fejrer Sabbaten fra Slægt til Slægt som en evig gyldig Pagt: ¹⁷ Den skal være et Tegn til alle Tider mellem mig og Israelitterne. Thi i seks Dage gjorde HERREN Himmelen og Jorden, men på den syvende hvilede han og vederkvægede sig. ¹⁸ Da han nu var færdig med at tale til Moses på Sinaj Bjerg, overgav han ham Vidnesbyrdets to Tavler, Stentavler, der var beskrevet med Guds Finger.

32

¹ Men da Folket så, at Moses tøvede med at komme ned fra Bjerget, samlede det sig om Aron, og de sagde til ham: "Kom og lav os en Gud, som kan drage foran os, thi vi ved ikke, hvad der er blevet af denne Moses, der førte os ud af Ægypten!" ² Da sagde Aron til dem: "Riv de Guldringe af, som eders Hustruer, Sønner og Døtre har i Ørene, og bring mig dem!" ³ Så rev hele Folket deres Guldørenringe af og bragte dem til Aron. ⁴ Og han modtog dem af deres Hånd, formede Guldet med en Mejsel og lavede en støbt Tyrekalv deraf. Da sagde de: "Her, Israel, er din Gud, som førte dig ud af Ægypten!" ⁵ Og da Aron så det, byggede han et Alter for den, og Aron lod kundgøre: "I Morgen er det Højtid for HERREN!" ⁶ Tidligt næste Morgen ofrede de så Brændofre og bragte Takofre og Folket satte sig til at spise og drikke, og derpå stod de op for at lege. ⁷ Da sagde HERREN til Moses: "Skynd dig og stig ned, thi dit Folk, som du førte ud af Ægypten, har handlet ilde; ⁸ hastigt veg de bort

fra den Vej jeg bød dem at vandre; de har lavet sig en støbt Tyrekalv og tilbedt den og ofret til den med de Ord: Her, Israel, er din Gud, som førte dig ud af Ægypten!”⁹ Og HERREN sagde til Moses: “Jeg har iagttaget dette Folk og set, at det er et halsstarrigt Folk.¹⁰ Lad mig nu råde, at min Vrede kan blusse op imod dem så vil jeg tilintetgøre dem; men dig vil jeg gøre til et stort Folk!”¹¹ Men Moses bønfuldt HERREN sin Gud og sagde: “Hvorfor HERRE skal din Vrede blusse op mod dit Folk, som du førte ud af Ægypten med vældig Kraft og stærk Hånd?¹² Hvorfor skal Ægypterne kunne sige: I ond Hensigt førte han dem ud, for at slå dem ihjel ude mellem Bjergene og udrydde dem af Jorden? Lad din Vredes Glød høre op, og anger den Ulykke, du vilde gøre dit Folk!”¹³ Kom Abraham, Isak og Israel i Hu, dine Tjenere, hvem du tilsvor ved dig selv: Jeg vil gøre eders Afkom talrigt som Himmelenes Stjerner, og jeg vil give eders Afkom hele det Land, hvorom jeg har talet, og de skal eje det evindeligt!”¹⁴ Da angrede HERREN den Ulykke han havde truet med at gøre sit Folk.¹⁵ Derpå vendte Moses tilbage og steg ned fra Bjerget med Vidnesbyrdets to Tavler i Hånden, Tavler, der var beskrevet på begge Sider, både på Forsiden og Bagsiden var de beskrevet.¹⁶ Og Tavlerne var Guds Værk, og Skriften var Guds Skrift, ridset ind i Tavlerne.¹⁷ Da hørte Josua Støjen af det larmende Folk, og han sagde til Moses: “Der høres Krigslarm i Lejren!”¹⁸ Men han svarede: “Det er ikke sejrendes eller slagtes

Skrig, det er Sang, jeg hører!” ¹⁹ Og da Moses nærmede sig Lejren og så Tyrekalven og Dansen, blussede hans Vrede op, og han kastede Tavlerne fra sig og sønderslog dem ved Bjergets Fod. ²⁰ Derpå tog han Tyrekalven, som de havde lavet, brændte den i Ilden og knuste den til Støv, strøede det på Vandet og lod Israelitterne drikke det. ²¹ Og Moses sagde til Aron: “Hvad har dette Folk gjort dig, siden du har bragt så stor en Synd over det?” ²² Aron svarede: “Vredes ikke, Herre! Du ved selv, at Folket ligger i det onde, ²³ og de sagde til mig: Lav os en Gud, som kan drage foran os, thi vi ved ikke, hvad der er blevet af denne Moses, der førte os ud af Ægypten! ²⁴ Da sagde jeg til dem: De, der har Guldsmykker, skal rive dem af! De bragte mig da Guldets, og jeg kastede det i Ilden, og så kom denne Tyrekalv ud deraf!” ²⁵ Da Moses nu så, at Folket var tøjlesløst til Skadefryd for deres Fjender, fordi Aron havde givet det fri Tøjler, ²⁶ stillede han sig ved Indgangen til Lejren og sagde: “Hvem der er for HERREN, han komme hid til mig!” Da samlede alle Levitterne sig om ham, ²⁷ og han sagde til dem: “Så siger HERREN, Israels Gud: Bind alle Sværd om Lænd og gå frem og tilbage fra den ene Indgang i Lejren til den anden og slå ned både Broder, Ven og Frænde!” ²⁸ Og Levitterne gjorde, som Moses havde sagt, og på den Dag faldt der af Folket henved 3.000 Mand. ²⁹ Og Moses sagde: “Fra i Dag af skal I være Præster for HERREN, thi ingen skånede Søn eller Broder, derfor skal Velsignelse komme over eder

i Dag.” ³⁰ Næste Dag sagde Moses til Folket: “I har begået en stor Synd; men nu vil jeg stige op til HERREN, måske kan jeg skaffe Soning for eders Synd!” ³¹ Derpå gik Moses atter til HERREN og sagde: “Ak, dette Folk har begået en stor Synd, de har lavet sig en Gud af Guld. ³² Om du dog vilde tilgive dem deres Synd! Hvis ikke, så udslet mig af den Bog, du fører!” ³³ HERREN svarede Moses: “Den, som har syndet imod mig, ham vil jeg udslette af min Bog! ³⁴ Men gå nu og før Folket hen, hvor jeg har befalet dig at føre det hen; se, min Engel skal drage foran dig! Men til sin Tid vil jeg straffe dem for deres Synd!” ³⁵ Og HERREN slog Folket, fordi de havde lavet Tyrekalven, den, Aron lavede.

33

¹ HERREN sagde til Moses: “Drag nu bort herfra med Folket, som du førte ud af Ægypten, til det Land, jeg tilsvor Abraham, Isak og Jakob med de Ord: Dit Afkom vil jeg give det! ² Jeg sender en Engel foran dig, og han skal drive Kana'anæerne, Amoritterne, Hetitterne, Perizzitterne, Hivvitterne og Jebusitterne bort - ³ til et Land, der flyder med Mælk og Honning. Men selv vil jeg ikke drage med i din Midte, thi du er et halsstarrigt Folk; drog jeg med, kunde jeg tilintetgøre dig undervejs!” ⁴ Da Folket hørte denne onde Tidende, sørgede de, og ingen tog sine Smykker på. ⁵ Da sagde HERREN til Moses: “Sig til Israelitterne; I er et halsstarrigt Folk! Vandrede jeg kun et eneste Øjeblik i din Midte,

måtte jeg tilintetgøre dig. Tag du dine Smykker af, så skal jeg tænke over, hvad jeg vil gøre for dig!” ⁶ Da aflagde Israelitterne deres Smykker fra Horebs Bjerg af. ⁷ Moses plejede at tage Teltet og slå det op udenfor Lejren i nogen Afstand derfra; han gav det Navnet “Åbenbaringsteltet”. Enhver som vilde rådspørge HERREN, gik ud til Åbenbaringsteltet uden for Lejren. ⁸ Men hver Gang Moses gik ud til teltet, rejste alt Folket sig op og stillede sig alle ved Indgangen til deres Telte og så efter Moses, indtil han kom ind i Teltet. ⁹ Og når Moses kom ind Teltet, sænkede Skystøtten sig og stillede sig ved Indgangen til Teltet; da taledes HERREN med Moses. ¹⁰ Men når alt Folket så Skystøtten stå ved Indgangen til Teltet, rejste de sig alle op og tilbad ved Indgangen til deres Telte. ¹¹ Så taledes HERREN med Moses Ansigt til Ansigt, som når den ene Mand taler med den anden, og derpå vendte Moses tilbage til Lejren; men hans Medhjælper Josua, Nuns Søn, en ung Mand, veg ikke fra Teltet. ¹² Moses sagde til HERREN: “Se, du siger til mig: Før dette Folk frem! Men du har ikke ladet mig vide, hvem du vil sende med mig; og dog har du sagt: Jeg kender dig ved Navn, og du har fundet Nåde for mine Øjne! ¹³ Hvis jeg nu virkelig har fundet Nåde for dine Øjne, så lær mig dine Veje at kende, at jeg kan kende dig og finde Nåde for dine Øjne; tænk dog på, at dette Folk er dit Folk!” ¹⁴ Han svarede: “Skal mit Åsyn da vandre med, og skal jeg således føre dig til Målet?” ¹⁵ Da sagde Moses til ham: “Hvis dit Åsyn ikke vandrer

med, så lad os ikke drage herfra! ¹⁶ Hvorpå skal det dog kendes. at jeg har fundet Nåde for dine Øjne, jeg og dit Folk? Mon ikke på, at du vandrer med os, og der således vises os, mig og dit Folk, en Udmærkelse fremfor alle andre Folkeslag på Jorden?” ¹⁷ HERREN svarede Moses: “Også hvad du der siger, vil jeg gøre, thi du har fundet Nåde for mine Øjne, og jeg kalder dig ved Navn.” ¹⁸ Da sagde Moses: “Lad mig dog skue din Herlighed!” ¹⁹ Han svarede: “Jeg vil lade al min Rigdom drage forbi dig og udråbe HERRENS Navn foran dig, thi jeg viser Nåde, mod hvem jeg vil, og Barmhertighed, mod hvem jeg vil!” ²⁰ Og han sagde: “Du kan ikke skue mit Åsyn, thi intet Menneske kan se mig og leve.” ²¹ Og HERREN sagde: “Se, her er et Sted i min Nærhed, stil dig på Klippen der! ²² Når da min Herlighed drager forbi, vil jeg lade dig stå i Klippehulen, og jeg vil dække dig med min Hånd, indtil jeg er kommet forbi. ²³ Så tager jeg min Hånd bort, og da kan du se mig bagfra; men mit Åsyn kan ingen skue!”

34

¹ Derpå sagde HERREN til Moses: “Tilhug dig to Stentavler ligesom de forrige, så vil jeg på Tavlerne skrive de samme Ord, som stod på de forrige Tavler, du slog i Stykker. ² Gør dig så rede til i Morgen, stig om Morgenen op på Sinaj Bjerg og stil dig hen og vent på mig der på Bjergets Top. ³ Ingen må følge med dig derop, og ingen må vise sig noget Sted på Bjerget, end ikke Småkvæg eller Hornkvæg må græsse i Nærheden af dette

Bjerg.” ⁴ Da tilhuggede han to Stentavler ligesom de forrige, og tidligt næste Morgen steg Moses op på Sinaj Bjerg, som Gud havde pålagt ham, og tog de to Stentavler med sig. ⁵ Da steg HERREN ned i Skyen; og Moses stillede sig hos ham der og påkaldte HERRENS Navn. ⁶ Og HERREN gik forbi ham og råbte: “HERREN, HERREN, Gud, som er barmhjertig og nådig, langmodig og rig på Miskundhed og Trofasthed, ⁷ som bevarer Miskundhed mod Tusinder, som tilgiver Brøde, Overtrædelse og Synd, men ikke lader den skyldige ustraffet, som straffer Fædres Brøde på Børn og Børnebørn, på dem i tredje og fjerde Led!” ⁸ Da bøjede Moses sig hastelig til Jorden, tilbad ⁹ og sagde: “Har jeg fundet Nåde for dine Øjne, Herre, så drage min Herre med i vor Midte; thi det er et halsstarrigt Folk. Men tilgiv vor Brøde og vor Synd og lad os være din Ejendom!” ¹⁰ Han sagde: “Se, jeg vil slutte en Pagt; i hele dit Folks Påsyn vil jeg gøre Undere, som aldrig før er sket nogetsteds på Jorden og blandt noget Folkeslag, og hele det Folk, i hvis Midte du lever, skal se HERRENS Værk; thi det, jeg vil udføre ved dig, er forfærdeligt. ¹¹ Hold dig det efterrettelig, som jeg i Dag byder dig! Se, jeg vil drive Amoritterne, Kana'anæerne, Hetitterne, Perizzitterne, Hivvitterne og Jebusitterne bort foran dig! ¹² Vogt dig vel for at slutte nogen Pagt med Indbyggerne i det Land, du kommer til, for at de ikke skal blive en Snare for dig, når de lever i din Midte. ¹³ Men I skal nedbryde deres Altre, sønderslå deres Stenstøtter og omhugge

deres Asjerastøtter! ¹⁴ Thi du må ikke tilbede nogen anden Gud, thi "Nidkær" er HERRENS Navn, nidkær Gud er han. ¹⁵ Du må ikke slutte Pagt med Landets Indbyggere, og når de boler med deres Guder og ofrer til dem og man indbyder dig til at være med, må du ikke spise af deres Ofre; ¹⁶ og du må ikke af deres Døtre tage Hustruer til dine Sønner, så deres Døtre, når de boler med deres Guder, får dine Sønner til også at bole med dem. ¹⁷ Du må ikke gøre dig noget støbt Gudebillede. ¹⁸ Du skal lejre de usyrede Brøds Højtid; i syv Dage skal du spise usyret Brød, som jeg har pålagt dig, lå den fastsatte Tid i Abib Måned, thi i Abib Måned drog du ud af Ægypten. ¹⁹ Alt førstefødt tilhører mig; af dine Hjørde skal du ofre mig det førstefødte af Handyrene, både af Okset og småt Kvæg; ²⁰ men de førstefødte Æsler skal du udløse med et Stykke småt Kvæg, og hvis du ikke udløser det, skal du sønderbryde Halsen derpå; alle dine førstefødte Sønner skal du udløse. Du må ikke stedes for mit Åsyn med tomme Hænder. ²¹ I seks Dage må du arbejde, men på den syvende skal du hvile; i Pløje og Høsttiden skal du holde Hviledag. ²² Du skal fejre Ugehøjtid med Førstegrøden af Hvedehøsten og Frugthøsthøjtid ved Jævndøgnstide. ²³ Tre Gange om Året skal alle at Mandkøn hos dig stedes for den Herre HERREN Israels Guds Åsyn. ²⁴ Thi jeg vil drive Folkeslag bort foran dig og gøre dine Landemærker vide, og ingen skal attrå dit Land, medens du drager hen for at stedes

for HERREN din Guds Åsyn tre Gange om Året. ²⁵ Du må ikke ofre Blodet af mit offer sammen med syret Brød. Påskehøjtidens Offer må ikke gemmes til næste Morgen. ²⁶ Det bedste af din Jords Førstegrøde skal du bringe til HERREN din Guds Hus. Du må ikke koge et Hid i dets Moders Mælk!" ²⁷ Og HERREN sagde til Moses: "Skriv disse Ord op, thi på Grundlag af disse Ord slutter jeg Pagt med dig og Israel." ²⁸ Og han blev der hos HERREN fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter uden at spise eller drikke; og han skrev Pagtsordene, de ti Ord, på Tavlerne. ²⁹ Da Moses steg ned fra Sinaj Bjerg med Vidnesbyrdets to Tavler i Hånden, vidste han ikke, at hans Ansigts Hud var kommet til at stråle, ved at han taledede med ham. ³⁰ Men Aron og alle Israelitterne så Moses, og se, hans Ansigts Hud strålede, og de turde ikke komme ham nær. ³¹ Men Moses kaldte på dem, og da vendte Aron og alle Menighedens Øverster tilbage til ham, og Moses talte til dem. ³² Derpå kom alle Israelitterne hen til ham, og han pålagde dem alt, hvad HERREN havde talet til ham på Sinaj Bjerg. ³³ Men da Moses var færdig med at tale til dem, lagde han et Dække over sit Ansigt. ³⁴ Hver Gang han derefter trådte frem for HERRENS Åsyn for at tale med ham, tog han Sløret af, indtil han kom ud igen; og når han kom ud, meddelte han Israelitterne, hvad der var blevet ham påbudt. ³⁵ Da så Israelitterne, at Moses' Ansigts Hud strålede; og Moses lagde da Dækket over sit Ansigt, indtil han atter gik ind for at tale med ham.

35

¹ Moses kaldte hele Israeliternes Menighed sammen og sagde til dem: Dette er, hvad HERREN har pålagt eder at gøre: ² I seks Dage må der arbejdes, men på den syvende Dag skal I holde Helligdag, en fuldkommen Hviledag for HERREN. Enhver, der den Dag udfører noget Arbejde, skal lide Døden. ³ På Sabbatsdagen må I ikke gøre Ild i nogen af eders Boliger. ⁴ Derpå sagde Moses til hele Israeliternes Menighed: Dette er, hvad HERREN har påbudt: ⁵ I skal tage en Offerydelse til HERREN af, hvad I ejer. Enhver, som i sit Hjerte føler sig tilskyndet dertil, skal komme med det, HERRENS Offerydelse, Guld, Sølv, Kobber, ⁶ violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn, Byssus, Gedehår, ⁷ rødfarvede Vædderskind, Tahasjskind, Akacietræ, ⁸ Olie til Lysestagen, vellugtende Stoffer til Salveolien og Røgelsen, ⁹ Sjøhamsten og Ædelsten til Indfatning på Efoden og Brystskjoldet. ¹⁰ Og alle kunstforstandige Mænd iblandt eder skal komme og lave alt, hvad HERREN har påbudt: ¹¹ Boligen med dens Teltdække og Dække, dens Kroge, Brædder, Tværstænger, Piller og Fodstykker, ¹² Arken med Bærestængerne, Sonedækket og det indre Forhæng, ¹³ Bordet med dets Bærestænger og alt dets Tilbehør og Skuebrødene, ¹⁴ Lysestagen med dens Tilbehør, dens Lamper og Olien til Lysestagen, ¹⁵ Røgelsealteret med dets Bærestænger, Salveolien og Røgelsen. Forhænget til

Boligens Indgang, ¹⁶ Brændofferalteret med Kobbergitteret, Bærestængerne og alt dets Tilbehør, Vandkummen med dens Fodstykke, ¹⁷ Forgårdens Omhæng, dens Piller og Fodstykker og Forhænget til Forgårdens Indgang, ¹⁸ Boligens og Forgårdens Pæle med Reb, ¹⁹ Pragtklæderne til Tjenesten i Helligdommen, de hellige Klæder til Præsten Aron og hans Sønners Klæder til Brug ved Præstetjenesten. ²⁰ Da forlod hele Israeliternes Menighed Moses. ²¹ Og enhver, som i sit Hjerte følte sig drevet dertil, og hvis Ånd tilskyndede ham, kom med HERRENS Offerydelse til Opførelsen af Åbenbaringsteltet og til alt Arbejdet derved og til de hellige Klæder. ²² De kom dermed, både Mænd og Kvinder; enhver, som i sit Hjerte følte sig tilskyndet dertil, kom med Spænder, Ørenringe, Fingerringe og Halssmykker, alle Hånde Guldsmykker. Og enhver, der vilde vie HERREN en Gave af Guld, kom dermed. ²³ Og enhver, i hvis Eje der fandtes violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn, Byssus, Gedehår, rødfarvede Vædderskind eller Tahasjskind, kom dermed. ²⁴ Og enhver, der vilde give en Offerydelse af Sølv eller Kobber, kom med HERRENS Offerydelse. Og enhver, der ejede Akacietræ til alt Byggearbejdet, kom dermed. ²⁵ Og alle kunstforstandige Kvinder spandt med egne Hænder og kom med deres Spind, violet og rødt Purpur, Karmoisin og Byssus. ²⁶ Og alle Kvinder, som i Kraft af deres Kunstsnilde følte sig tilskyndede dertil i deres

Hjerte, spandt Gedehårene. ²⁷ Og Øversterne kom med Sjahamstenene og Ædelstenene til Indfatningen på Efoden og Brystskjoldet ²⁸ og de vellugtende Stoffer og Olien til Lysestagen og til Salveolien og Røgelsen. ²⁹ Enhver Mand og Kvinde af Israelitterne, som i sit Hjerte følte sig tilskyndet til at bringe, hvad der krævedes til Udførelsen af alt det Arbejde, HERREN gennem Moses havde påbudt, bragte det som en frivillig Gave til HERREN. ³⁰ Derpå sagde Moses til Israelitterne: Se, HERREN har kaldet Bezal'el, en Søn af Hurs Søn Uri, af Judas Stamme ³¹ og fyldt ham med Guds Ånd, med Kunstsnilde, Kløgt og Indsigt i alskens Arbejde ³² til at udtænke Kunstværker og til at arbejde i Guld, Sølv og Kobber ³³ og med Udskæring af Sten til Indfatning og med Træskærerarbejde, kort sagt til at udføre alskens Kunstarbejde. ³⁴ Og tillige har han givet både ham og Oholiab, Ahisamaks Søn, af Dans Stamme Gaver til at lære fra sig. ³⁵ Han har fyldt dem med Kunstsnilde til at udføre alskens Udskæringsarbejde, Kunstvævning, broget Vævning af violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og Byssus og almindelig Vævning, så de kan udføre alt Slags Arbejde og udtænke Kunstværker.

36

¹ Derfor skal Bezal'el og Oholiab og alle andre kunstforstandige Mænd, hvem HERREN har givet Kunstsnilde og Kløgt, så de forstår sig

på Arbejdet, udføre alt Arbejdet ved Helligdommens Opførelse i Overensstemmelse med alt, hvad HERREN har påbudt. ² Derpå tilkaldte Moses Bezal'el og Öholiab og alle de kunstforstandige Mænd, hvem HERREN havde givet Kunstsnilde, alle dem, som i deres Hjerte følte sig tilskyndet til at give sig i Lag med Udførelsen af Arbejdet. ³ Og de modtog af Moses hele den Offerydelse, Israelitterne var kommet med til Arbejdet med Helligdommens Opførelse, for at det kunde blive udført. Men de blev ved at komme med frivillige Gaver til ham, Morgen efter Morgen. ⁴ Da kom alle de kunstforstandige Mænd, der udførte alt Arbejdet ved Helligdommen, hver fra den Del af Arbejdet, han var beskæftiget med, ⁵ og sagde til Moses: "Folket kommer med mere, end der kræves til Udførelsen af det Arbejde, HERREN har påbudt!" ⁶ Da bød Moses, at følgende Kundgørelse skulde udråbes i Lejren: "Hverken Mænd eller Kvinder skal yde mere som Offergave til Helligdommen!" Så hørte Folket op med at komme med Gaver. ⁷ Og det, der var ydet, var dem nok til at udføre hele Arbejdet, ja mer end nok. ⁸ Så lavede alle de kunstforstandige Mænd blandt dem, der deltog i Arbejdet, Boligen, ti Tæpper af tvundet Byssus, violet og rødt Purpurgarn og karmoisinrødt Garn; han* lavede dem med Keruber på i Kunstvævning, { [*dvs. Bezal'el. 2 Mos. 26, 1 ff.] } ⁹ hvert Tæppe otte og tyve Alen langt og fire Alen bredt; alle Tæpperne havde samme Mål. ¹⁰ Han syede Tæpperne sammen, fem og fem.

¹¹ I Kanten af det ene Tæppe, det yderste i det ene sammensyede Stykke, satte han Løkker af violet Purpurgarn, og ligeledes satte han Løkker i Kanten af det yderste Tæppe i det andet sammensyede Stykke; ¹² han satte halvtredsindstyve Løkker på det ene Tæppe og halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det tilsvarende Tæppe i det andet sammensyede Stykke, Løkke lige over for Løkke. ¹³ Derpå lavede han halvtredsindstyve Guldkroge til at forbinde Tæpperne med hinanden, så at Boligen udgjorde et Hele. ¹⁴ Fremdeles lavede han Tæpper af Gedehår til et Teltdække uden om Boligen, og her lavede han elleve Tæpper, ¹⁵ hvert Tæppe tredive Alen langt og fire Alen bredt; alle Tæpperne havde samme Mål. ¹⁶ De fem af Tæpperne syede han sammen for sig og de seks for sig, ¹⁷ og han satte halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det yderste Tæppe i det ene sammensyede Stykke og halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det tilsvarende Tæppe i det andet sammensyede Stykke. ¹⁸ Og han lavede halvtredsindstyve Kobberkroge til at sammenføje Teltdækket med, så det udgjorde et Hele. ¹⁹ Fremdeles lavede han over Teltdækket et Dække af rødfarvede Vædderskind og derover endnu et Dække af Tahasjskind. ²⁰ Derpå lavede han Brædderne til Boligen af Akacietræ til at stå op, ²¹ hvert Bræt ti Alen højt og halvanden Alen bredt, ²² og på hvert Bræt to indbyrdes forbundne Tapper; således indrettede han det ved alle Boligens Brædder. ²³ Af Brædderne, som han lavede til Boligen, var

tyve til Sydsiden, ²⁴ og til de tyve Brædder lavede han fyrretyve Fodstykker af Sølv, to Fodstykker til de to Tapper på hvert Bræt. ²⁵ Andre tyve Brædder lavede han til Boligens anden Side, som vendte mod Nord, ²⁶ med fyrretyve Fodstykker af Sølv, to Fodstykker til hvert Bræt. ²⁷ Og til Bagsiden, som vendte mod Vest, lavede han seks Brædder. ²⁸ Til Boligens Baghjørner lavede han to Brædder, ²⁹ der bestod af to Stykker forneden og ligeledes af to Stykker foroven, indtil den første Ring; således indrettede han dem begge for at danne de to Hjørner. ³⁰ Altså blev der til Bagsiden otte Brædder med tilhørende seksten Fodstykker af Sølv, to til hvert Bræt. ³¹ Derpå lavede han Tværstænger af Akacietræ, fem til de Brædder, der dannede Boligens ene Side, ³² fem til de Brædder, der dannede Boligens anden Side, og fem til de Brædder, der dannede Boligens Bagside mod Vest; ³³ den mellemste Tværstang lavede han således, at den midt på Brædderne nåede fra den ene Ende af Væggen til den anden. ³⁴ Brædderne overtrak han med Guld, og deres Ringe, som Tværstængerne skulde stikkes i, lavede han af Guld, og Tværstængerne overtrak han med Guld. ³⁵ Derpå lavede han Forhænget af violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus, han lavede det i Kunstvævning med Keruber på, ³⁶ og han lavede dertil fire Piller af Akacietræ, som han overtrak med Guld, og Knagerne derpå lavede han af Guld, og han støbte fire Fodstykker af Sølv til dem. ³⁷ Derpå lavede han et Forhæng

til Teltets Indgang af violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus i broget Vævning ³⁸ og dertil fem Piller med Knager, hvis Hoveder og Bånd han overtrak med Guld, og fem Fodstykker af Kobber.

37

¹ Derpå lavede Bezal'el Arken af Akacietræ, halvtredje Alen lang, halvanden Alen bred og halvanden Alen høj, ² og overtrak den indvendig og udvendig med purt Guld og satte en gylden Krans rundt om den. ³ Derefter støbte han fire Guldringe til den og satte dem på dens fire Fødder, to Ringe på hver Side af den. ⁴ Og han lavede Bærestænger af Akacietræ og overtrak dem med Guld; ⁵ så stak han Stængerne gennem Ringene på Arkens Sider, for at den kunde bæres med dem. ⁶ Derpå lavede han Sonedækket af purt Guld, halvtredje Alen langt og halvanden Alen bredt, ⁷ og han lavede to Keruber af Guld, i drevet Arbejde lavede han dem, ved begge Ender af Sonedækket, ⁸ den ene Kerub ved den ene Ende, den anden Kerub ved den anden; han lavede Keruberne således, at de var i ét med Sonedækket ved begge Ender. ⁹ Og Keruberne bredte deres Vinger i Vejret, således at de dækkede over Sonedækket med deres Vinger; de vendte Ansigtet mod hinanden; nedad mod Sone, dækket vendte Kerubernes Ansigter. ¹⁰ Derpå lavede han Bordet af Akacietræ, to Alen langt, en Alen bredt og halvanden Alen højt, ¹¹ og overtrak det med purt Guld og satte en gylden Krans rundt om det. ¹² Og han satte

en Liste af en Hånds Bredde rundt om det og en gylden Krans rundt om Listen. ¹³ Og han støbte fire Guldringe og satte dem på de fire Hjørner ved dets fire Ben. ¹⁴ Lige ved Listen sad Ringene til at stikke Bærestængerne i, så at man kunde bære Bordet. ¹⁵ Og han lavede Bærestængerne af Akacietræ og overtrak dem med Guld, og med dem skulde Bordet bæres. ¹⁶ Og han lavede af purt Guld de Ting, som hørte til Bordet, Fadene og Kanderne, Skålene og Krukkerne til at udgyde Drikoffer med. ¹⁷ Derpå lavede han Lysestagen af purt Guld, i drevet Arbejde lavede han Lysestagen, dens Fod og selve Stagen, således at dens Blomster med Bægere og Kroner var i ét med den; ¹⁸ seks Arme udgik fra Lysestagens Sider, tre fra den ene og tre fra den anden Side. ¹⁹ På hver af Armene, der udgik fra Lysestagen, var der tre mandelblomstlignende Blomster med Bægere og Kroner, ²⁰ men på selve Stagen var der fire mandelblomstlignende Blomster med Bægere og Kroner, ²¹ et Bæger under hvert af de tre Par Arme, der udgik fra den. ²² Bægrene og Arme var i ét med den, så at det hele udgjorde ét drevet Arbejde af purt Guld. ²³ Derpå lavede han de syv Lamper til den, Lampesaksene og Bakkerne af purt Guld. ²⁴ En Talent purt Guld brugte han til den og til alt dens Tilbehør. ²⁵ Derpå lavede han Røgelsealteret af Akacietræ, en Alen langt og en Alen bredt, i Firkant, og to Alen højt, og dets Horn var i ét med det. ²⁶ Og han overtrak det med purt Guld, både Pladen

og Siderne hele Vejen rundt og Hornene, og satte en Guldkrans rundt om; ²⁷ og han satte to Guldringe under Kransen på begge Sider til at stikke Bærestængerne i, for at det kunde bæres med dem; ²⁸ Bærestængerne lavede han af Akacietræ og overtrak dem med Guld. ²⁹ Han tilberedte også den hellige Salveolie og den rene, vellugtende Røgelse, som Salveblanderne laver den.

38

¹ Derpå lavede han Brændofferalteret af Akacietræ, fem Alen langt og fem Alen bredt, firkantet, og tre Alen højt. ² Han lavede Horn til dets fire Hjørner, således at de var i ét dermed, overtrak det med Kobber ³ og lavede alt Alterets Tilbehør, Karrene, Skovlene, Skålene, Gaflerne og Panderne; alt dets Tilbehør lavede han af Kobber. ⁴ Derpå omgav han Alteret med et flettet Kobbergitter neden under dets Liste, således at det nåede op til Alterets halve Højde. ⁵ Derefter støbte han fire Ringe til Kobbergitterets fire Hjørner til at stikke Bærestængerne i. ⁶ Bærestængerne lavede han af Akacietræ og overtrak dem med Kobber. ⁷ Og Stængerne stak han gennem Ringene på Alterets Sider, for at det kunde bæres med dem. Han lavede det hult af Brædder. ⁸ Derpå lavede han Vandkummen med Fodstykke af Kobber og brugte dertil Spejle, som tilhørte Kvinderne, der gjorde Tjeneste ved Indgangen til Åbenbaringsteltet. ⁹ Derpå indrettede han Forgården: Til Sydsiden det hundrede Alen lange Forgårdsomhæng af

tvundet Byssus ¹⁰ med tyve Piller og tyve Fodstykker af Kobber og med Knager og Bånd af Sølv til Pillerne. ¹¹ Til Nordsiden hundrede Alen med tyve Piller og tyve Fodstykker af Kobber og med Knager og Bånd af Sølv til Pillerne. ¹² Til Vestsiden det halvtredsindstyve Alen lange Omhæng med ti Piller og ti Fodstykker og med Knager og Bånd af Sølv til Pillerne. ¹³ Og til Forsiden mod Øst, der var halvtredsindstyve Alen bred, ¹⁴ det femten Alen lange Omhæng med fire Piller og tre Fodstykker til den ene Side af Indgangen, ¹⁵ og det femten Alen lange Omhæng med tre Piller og tre Fodstykker til den anden Side af Indgangen. ¹⁶ Alle Omhæng rundt om Forgården var af tvundet Byssus, ¹⁷ Fodstykkerne til Pillerne af Kobber, men deres Knager og Bånd af Sølv; alle Pillernes Hoveder var overtrukket med Sølv; og de havde Bånd af Sølv. ¹⁸ Forhænget til Forgårdens Indgang var af violet og rødt Purpurgarn i broget Vævning, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus, tyve Alen langt og fem Alen højt, svarende til Bredden på Forgårdens Omhæng. ¹⁹ Dertil hørte fire Piller med fire Fodstykker af Kobber; Knagerne var af Sølv og Overtrækket på Hovederne og Båndene ligeledes af Sølv. ²⁰ Alle Pælene til Boligen og Forgården rundt om var af Kobber. ²¹ Her følger Regnskabet over Boligen, Vidnesbyrdets Bolig, som på Moses' Bud blev opgjort af Levitterne under Ledelse af Itamar, en Søn af Præsten Aron; ²² Bezal'el, en Søn af Hurs Søn Uri, af Judas Stamme havde udført alt, hvad HERREN

havde pålagt Moses, ²³ sammen med Oholiab, Ahisamaks Søn, af Dans Stamme, som udførte Udskæringsarbejdet, Kunstvævningen og den brogede Vævning af violet og rødt Purpur, Karmoisin og Byssus. ²⁴ Hvad angår Guldet, der anvendtes til Arbejdet, under hele Arbejdet på Helligdommen, så løb det som Gave viede Guld op til 29 Talenter og 730 Sekel efter hellig Vægt. ²⁵ Det ved Menighedens Mønstring indkomne Sølv løb op til 100 Talenter og 1.775 Sekel efter hellig Vægt: ²⁶ en, Beka, det halve af en Sekel efter hellig Vægt, af enhver, der måtte lade sig mønstre, altså fra Tyveårsalderen og opefter, i alt 603.550 Mand: ²⁷ De 100 Talenter Sølv medgik til Støbningen af Helligdommens og Forhængets Fodstykker, 100 Talenter til 100 Fodstykker, en Talent til hvert Fodstykke. ²⁸ Men de 1.775 Sekel anvendte han til Knager til Pillerne, til at overtrække deres Hoveder med og til Bånd på dem. ²⁹ Det som Gave viede Kobber udgjorde 70 Talenter og 2.400 Sekel. ³⁰ Deraf lavede han Fodstykkerne til Åbenbaringsteltets Indgang, Kobberalteret med dets Kobbergitter og alt Alterets Tilbehør, ³¹ Fodstykkerne til Forgården rundt om og til Forgårdens Indgang og alle Teltpælene til Boligen og alle Teltpælene til Forgården hele Vejen rundt.

39

¹ Af det violette og røde Purpurgarn og det karmoisinrøde Garn tilvirkede de Pragtklæderne til Tjenesten i Helligdommen; og

de tilvirkede Arons hellige Klæder, således som HERREN havde pålagt Moses. ² De tilvirkede Efoden af Guldtråd, violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus, ³ idet de udhamrede Guldet i Plader og skar Pladerne ud i Tråde til at væve ind i det violette og røde Purpurgarn, det karmoisinrøde Garn og det tvundne Byssus ved Kunstvævning. ⁴ Derpå forsynede de den med Skulderstykker til at hæfte på; den blev hæftet sammen ved begge Hjørner. ⁵ Og dens Bælte, som brugtes, når den skulde tages på, var i ét med den og af samme Arbejde, af Guldtråd, violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus, således som HERREN havde pålagt Moses. ⁶ Derpå tilvirkede de Sjahamstenene, indfattede i Guldpletværk og graverede som Signeter med Israels Sønners Navne; ⁷ og de fæstede dem på Efodens Skulderstykker, for at Stenene kunde bringe Israels Børn i Minde, således som HERREN havde pålagt Moses. ⁸ Derpå tilvirkede de Brystskjoldet i Kunstvævning på samme Måde som Efoden, af Guldtråd, violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus; ⁹ det var firkantet, og de lagde Brystskjoldet dobbelt; det var et Spand langt og et Spand bredt, lagt dobbelt. ¹⁰ De udstyrede det med fire Rækker Sten: Karneol, Topas og Smaragd i den første Række, ¹¹ Rubin, Safir og Jaspis i den anden, ¹² Hyacint, Agat og Ametyst i den tredje, ¹³ Krysolit, Sjaham og Onyks i den fjerde, omgivne med Guldpletværk

i deres Indfatninger. ¹⁴ Der var tolv Sten, svarende til Israels Sønners Navne, en for hvert Navn; det var graveret Arbejde som Signeter, således at hver Sten bar Navnet på en af de tolv Stammer. ¹⁵ Til Brystskjoldet lavede de snoede Kæder af purt Guld, snoet Arbejde, som når man snor Reb. ¹⁶ Derpå lavede de to Guldfletværker og to Guldringe og satte disse to Ringe på Brystskjoldets øverste Hjørner, ¹⁷ og de to Guldsnore knyttede de i de to Ringe på Brystskjoldets Hjørner; ¹⁸ Snorenes anden Ende anbragte de i de to Fletværker og fæstede dem på Forsiden af Efodens Skulderstykker. ¹⁹ Og de lavede to andre Guldringe og satte dem på Brystskjoldets to andre Hjørner på den indre Rand, der vendte mod Efoden. ²⁰ Og de lavede endnu to Guldringe og fæstede dem på Efodens to Skulderstykker forneden på Forsiden, hvor den var hæftet sammen med Skulderstykkerne, oven over Efodens Bælte; ²¹ og de bandt med Ringene Brystskjoldet fast til Efodens Ringe ved Hjælp af en violet Purpursnor, så at det kom til at sidde oven over Efodens Bælte og ikke kunde løsne sig fra Efoden, som HERREN havde pålagt Moses. ²² Derpå tilvirkede de Kåben, som hører til Efoden, i vævet Arbejde, helt og holdent af violet Purpur. ²³ Midt på havde Kåben en Halsåbning ligesom Halsåbningen på en Panserskjorte, omgivet af en Linning, for at den ikke skulde rives itu, ²⁴ og langs Kåbens nederste Kant syede de Granatæbler af violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet

Byssus, ²⁵ og de lavede Bjælder af purt Guld, som de anbragte mellem Granatæblerne langs Kåbens nederste Kant hele Vejen rundt, mellem Granatæblerne, ²⁶ så at Bjælder og Granatæbler skiftede hele Vejen rundt langs Kåbens nederste Kant, til at bære ved Tjenesten, som HERREN havde pålagt Moses. ²⁷ Derpå tilvirkede de Kjortlerne til Aron og hans Sønner af Byssus i vævet Arbejde, ²⁸ Hovedklædet af Byssus, Embedshuerne af Byssus, Linnedbenklæderne af tvundet Byssus, ²⁹ og Bæltet af tvundet Byssus, violet og rødt Purpurgarn og karmoisinrødt Garn i broget Vævning, som HERREN havde pålagt Moses. ³⁰ Derpå lavede de Pandepladen, det hellige Diadem, af purt Guld og forsynede den med en Indskrift i graveret Arbejde som ved Signeter: "Helliget HERREN." ³¹ Og de fæstede en violet Purpursnor på den til at binde den fast med oven på Hovedklædet, som HERREN havde pålagt Moses. ³² Således fuldførtes alt Arbejdet ved Åbenbaringsteltets Bolig; og Israelitterne gjorde ganske som HERREN havde pålagt Moses; således gjorde de. ³³ Derpå bragte de Boligen til Moses, Teltdækket med alt dets Tilbehør, Knagerne, Brædderne, Tværstængerne, Pillerne og Fodstykkerne, ³⁴ Dækket af rødfarvede Vædderskind og Dækket af Tahasjskind, det indre Forhæng, ³⁵ Vidnesbyrdets Ark med Bærestængerne, Sonedækket, ³⁶ Bordet med alt dets Tilbehør, Skuebrødene, ³⁷ Lysestagen af purt Guld med Lamperne, der skulde sættes på den, og alt dens

Tilbehør, Olien til Lysestagen, ³⁸ Guldalteret, Salveolien, den vellugtende Røgelse, Forhænget til Teltets Indgang, ³⁹ Kobberalteret med Kobbergitteret, Bærestængerne og alt dets Tilbehør, Vandkummen og Fodstykket, ⁴⁰ Omhængene til Forgården, Pillerne og Fodstykkerne, Forhænget til Forgårdens Indgang, Rebene og Teltpælene, alt Tilbehør til Tjenesten i Åbenbaringsteltets Bolig, ⁴¹ Pragtklæderne til Tjenesten i Helligdommen, de hellige Klæder til Præsten Aron og hans Sønners Klæder til Præstetjenesten. ⁴² Nøjagtigt som HERREN havde pålagt Moses, udførte Israelitterne hele Arbejdet. ⁴³ Da så Moses hele Arbejdet efter, og se, de havde udført det, som HERREN havde sagt; således havde de udført det. Og Moses velsignede dem.

40

¹ Og HERREN talde til Moses og sagde: ² På den første Dag i den første Måned skal du rejse Åbenbaringsteltets Bolig. ³ Sæt så Vidnesbyrdets Ark derind og hæng Forhænget op for Arken. ⁴ Og du skal bringe Bordet ind og ordne, hvad dertil hører, og bringe Lysestagen ind og sætte Lamperne på. ⁵ Stil Guldalteret til Røgelsen op foran Vidnesbyrdets Ark og hæng Forhænget op foran Boligens Indgang. ⁶ Stil Brændofferalteret op foran Indgangen til Åbenbaringsteltets Bolig ⁷ og stil Vandkummen op mellem Åbenbaringsteltet og Alteret og hæld Vand deri. ⁸ Rejs Forgården rundt

om og hæng Forhænget op foran Forgårdens Indgang. ⁹ Tag Salveolien og salv Boligen og alle Ting deri, og du skal hellige den med alt dens Tilbehør, så den bliver hellig. ¹⁰ Du skal salve Brændofferalteret og alt dets Tilbehør og hellige Alteret, så det bliver højhelligt. ¹¹ Og du skal salve Vandkummen og Fodstykket og hellige den. ¹² Lad så Aron og hans Sønner træde hen til Åbenbaringsteltets Indgang, tvæt dem med Vand ¹³ og ifør Aron de hellige Klæder. salv og hellig ham til at gøre Præstetjeneste for mig. ¹⁴ Lad så hans Sønner træde frem, ifør dem Kjortler ¹⁵ og salv dem, som du salver deres Fader, til at gøre Præstetjeneste for mig. Således skal det ske, for at et evigt Præstedømme kan blive dem til Del fra Slægt til Slægt i Kraft af denne Salvning, som du foretager på dem. ¹⁶ Og Moses gjorde ganske som HERREN havde pålagt ham; således gjorde han. ¹⁷ På den første Dag i den første Måned i det andet* År blev Boligen rejst. { [*efter Udvandringen.] } ¹⁸ Moses rejste Boligen, idet han anbragte Fodstykkerne, rejste Brædderne, stak Tværstængerne ind, rejste Pillerne, ¹⁹ spændte Teltdækket ud over Boligen og lagde Teltdækkets Dække ovenover, som HERREN havde pålagt Moses. ²⁰ Derpå tog han Vidnesbyrdet* og lagde det i Arken, stak Bærestængerne i Arken og lagde Sonedækket oven på den; { [*se til 2 Mos. 16, 34; 25, 16. 21.] } ²¹ så bragte han Arken ind i Boligen og hængte det indre Forhæng op

og tilhyllede således Vidnesbyrdets Ark, som HERREN havde pålagt Moses. ²² Derpå opstillede han Bordet i Åbenbaringsteltet ved Boligens nordre Væg uden for Forhænget, ²³ og han lagde Brødene i Række derpå for HERRENS Åsyn, som HERREN havde pålagt Moses. ²⁴ Derpå satte han Lystestagen ind i Åbenbaringsteltet lige over for Bordet, ved Boligens søndre Væg; ²⁵ og han satte Lamperne derpå for HERRENS Åsyn, som HERREN havde pålagt Moses. ²⁶ Derpå stillede han Guldalteret op i Åbenbaringsteltet foran Forhænget, ²⁷ og han tændte vellugtende Røgelse derpå, som HERREN havde pålagt Moses. ²⁸ Derpå hængte han Forhænget op for Boligens Indgang. ²⁹ Brændofferalteret opstillede han foran Indgangen til Åbenbaringsteltets Bolig og ofrede Brændofferet og Afgrødeofferet derpå, som HERREN havde pålagt Moses. ³⁰ Derpå opstillede han Vandkummen mellem Åbenbaringsteltet og Alteret og hældte Vand deri til Tvætning. ³¹ Og Moses og Aron og hans Sønner tvættede deres Hænder og Fødder deri; ³² når de gik ind i Åbenbaringsteltet og trådte hen til Alteret. tvættede de sig, som HERREN havde pålagt Moses. ³³ Så rejste han Forgården rundt om Boligen og Alteret og hængte Forhænget op for Forgårdens Indgang. Hermed var Moses færdig med Arbejdet. ³⁴ Da dækkede Skyen Åbenbaringsteltet, og HERRENS Herlighed fyldte Boligen; ³⁵ og Moses

kunde ikke gå ind i Åbenbaringsteltet, fordi Skyen havde lagt sig derover, og HERRENS Herlighed fyldte Boligen. ³⁶ Men under hele deres Vandring brød Israelitterne op, når Skyen løftede sig fra Boligen; ³⁷ og når Skyen ikke løftede sig, brød de ikke op, men ventede, til den atter løftede sig. ³⁸ Thi HERRENS Sky lå over Boligen om Dagen, og om Natten lyste Ild i Skyen for alle Israelitternes Øjne under hele deres Vandring.

Hellig Bibel **The Holy Bible in Danish (OT 1931, NT 1907)**

Copyright © 1907, 1931 Det Danske Bibelselskab

Language: Dansk (Danish)

Translation by: Danish Bible Society

The New Testament is in the Public Domain. The Old Testament is © 1931 Det Danske Bibelselskab 1931.

[The Danish Bible Society]

This etext is distributed by Professor Michael S. Hart through the Project Gutenberg Association at Carnegie-Mellon University (the "Project") under the Project's "Project Gutenberg" trademark and with the permission of the etext's copyright owner.

LICENSE

You can (and are encouraged!) to copy and distribute this Project Gutenberg-tm etext. Since, unlike many other of the Project's etexts, it is copyright protected, and since the materials and methods you use will effect the Project's reputation,

your right to copy and distribute it is limited by the copyright laws and by the conditions of this "Small Print!" statement.

[A] ALL COPIES: The Project permits you to distribute copies of this etext electronically or on any machine readable medium now known or hereafter discovered so long as you:

(1) Honor the refund and replacement provisions of this "Small Print!" statement; and

(2) Pay a royalty to the Project of 20% of the net profits you derive calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. If you don't derive profits, no royalty is due. Royalties are payable to "Project Gutenberg Association/Carnegie Mellon-University" within the 60 days following each date you prepare (or were legally required to prepare) your annual (or equivalent periodic) tax return.

[B] EXACT AND MODIFIED COPIES: The copies you distribute must either be exact copies of this etext, including this Small Print statement, or can be in binary, compressed, mark-up, or proprietary form (including any form resulting from word processing or hypertext software), so long as *EITHER*:

(1) The etext, when displayed, is clearly readable, and does *not* contain characters other than those intended by the author of the work, although tilde (~), asterisk (*) and underline (_) characters may be used to convey punctuation intended by the author, and additional characters may be used to indicate hypertext links; OR

(2) The etext is readily convertible by the reader at no expense into plain ASCII, EBCDIC or equivalent form by the program that displays the etext (as is the case, for instance, with most word processors); OR

(3) You provide or agree to provide on request at no additional cost, fee or expense, a copy of the etext in plain ASCII.

LIMITED WARRANTY; DISCLAIMER OF DAMAGES

This etext may contain a "Defect" in the form of incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other infringement, a defective or damaged disk, computer virus, or codes that damage or cannot be read by your equipment. But for the "Right of Replacement or Refund" described below, the Project (and any other party you may receive this etext from as a PROJECT GUTENBERG-tm etext) disclaims all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees, and YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE OR UNDER STRICT LIABILITY, OR FOR BREACH OF WARRANTY OR CONTRACT, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES, EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGES.

If you discover a Defect in this etext within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending an explanatory note within that time to the person you received it from. If you received it on a physical medium, you must return it with your note, and such person may choose to alternatively give you a replacement copy. If you received it electronically, such person may choose to alternatively give you a second opportunity to receive it electronically.

THIS ETEXT IS OTHERWISE PROVIDED TO YOU "AS-IS". NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, ARE MADE TO YOU AS

TO THE ETEXT OR ANY MEDIUM IT MAY BE ON, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR A PARTICULAR PURPOSE. Some states do not allow disclaimers of implied warranties or the exclusion or limitation of consequential damages, so the above disclaimers and exclusions may not apply to you, and you may have other legal rights.

INDEMNITY

You will indemnify and hold the Project, its directors, officers, members and agents harmless from all liability, cost and expense, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following that you do or cause:

[1] distribution of this etext, [2] alteration, modification, or addition to the etext, or [3] any Defect.

WHAT IF YOU *WANT* TO SEND MONEY EVEN IF YOU DON'T HAVE TO?

Project Gutenberg is dedicated to increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form. The Project gratefully accepts contributions in money, time, scanning machines, OCR software, public domain etexts, royalty free copyright licenses, and whatever else you can think of. Money should be paid to "Project Gutenberg Association/Carnegie-Mellon University".

2021-07-19

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 21 Feb 2024 from source files dated 31 Aug 2023

513e5c96-9333-5304-9e1c-c284344d9d1c